

Christopher Paolini

BRISINGR

LEFRAGMENT

Brisingr

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

E-knihy v edici:
Christopher Paolini – Eragon
Christopher Paolini – Eldest
Christopher Paolini – Brisingr

Doporučujeme další e-knihy:
Henry H. Neff – Tajemství gobelínu – Probuzení Astarotha
Henry H. Neff – Tajemství gobelínu – Na pokraji zkázy

Christopher Paolini
Brisingr – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BRISINGR

SEDM SLIBŮ
ERAGONA STÍNOVRAHA
A SAFIRY ZÁŘIVÉ ŠUPINY

ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ

TŘETÍ DÍL

Christopher Paolini

*Jako vždy věnuji tuto knihu své rodině. A také svým úžasným
příznivcům. Pouze díky vám se toto dobrodružství mohlo uskutečnit.
Sé onr sverdar sitja hwass!*

Obsah

Děj Eragona a Eldesta.....	10
Brány temnot	17
U táboráku	25
Útok na Helgrind.....	48
Neshody	63
Jezdec a ra'zak	72
Sám pěšky krajinou	79
Zkouška dlouhých nožů	98
Okřídlené zvěsti.....	112
Cesta v utajení	125
Choulostivá záležitost	147
Krvavý vlk.....	156
Slitování, dračí jezdče	168
Stíny minulosti.....	176
Uprostřed neklidného davu	200
Odpověď králi	211
Hostina s přáteli.....	220
Protínající se příběhy.....	228
Náprava.....	235
Zlaté dary	245
Potřebuji meč	262
Nečekaní hosté	272
Oheň na nebi	278
Muž a žena	301
Noční šepot.....	312

Příkazy	316
Šlěpěje stínu	329
Přes hory a doly	339
Pro svou lásku	351
Kamenný les	360
Rozesmáté mrtvoly	373
Krev na skalách	382
Úhel pohledu	401
Líbej mě, lásko	409
Glúmra	412
Setkání klanů	420
Neposlušnost	440
Zpráva v zrcadle	460
Čtyři údery na buben	467
Shledání	475
Korunovace	479
Moudrá slova	488
Pranýř	492
V mracích	501
Beraní hlavy	508
Rodokmen	517
Ztracení milenci	524
Odkaz	536
Duše z kamene	541
Ruce válečníka	551
Strom života	556

Kouzla s výhni	570
Jezdec se vším všudy	583
Do boje.....	588
Rozloučení.....	590
Let	599
Brisingr!.....	604
Stín zkázy	618
Východ slunce.....	633
Původ názvů.....	641
Starověký jazyk	642
Jazyk trpaslíků	644
Jazyk kočovných kmenů	645
Jazyk urgálů	645
Stručný přehled postav, míst a některých zvláštností.....	646
Poděkování.....	650

DĚJ ERAGONA A ELDESTA

prvních dvou dílů Odkazu Dračích jezdců

Eragonovi je patnáct let a žije na farmě se svým strýcem Gerem a bratrance Roranem kus od vesnice Carvahall. Gero se svou zesnulou ženou Marianou Eragona vychovali. O Eragonově otci není nic známo; jeho matku Selenu, Gerovu sestru, od Eragonova narození nikdo neviděl. Jednoho dne se před ním v Dračích horách, kam se vydal na lov, nenadále zjeví lesklý modrý kámen. Eragon si ho odnese domů.

10

Později kámen praskne a vylíhne se z něj dračí mládě. Když se jej Eragon dotkne, objeví se mu na dlani stříbřitá značka, a tak mezi ním a drakem vznikne nezrušitelné pouto a z Eragona se stává jeden z legendárních Dračích jezdců. Mláděti dá jméno Safira po dračici, o níž se mu zmíní vesnický vypravěč Brom.

Dračí jezdcí byli ustaveni před několika tisíci lety po velké válce elfů s draky, aby zaručili, že mezi těmito dvěma rasami už nikdy nedojde k podobnému nepřátelství. Jezdci se stali strážci míru, učители, léčitelé, přírodními filozofy a díky svému spojení s draky také největšími kouzelníky. Pod jejich vedením a ochranou země zažívala zlaté časy.

Když do Alagaësie přišli lidé, byli připojeni k tomuto vyvolenému řádu. Po mnoha letech míru však bojovní urgalové zabili draka mladého lidského Jezdce Galbatorixe. Ztráta draka dohnala Galbatorixe k šílenství, a když mu starší Jezdci odmítli dát nového, rozhodl se Galbatorix Jezdce svrhnout.

Ukradl jiného draka, jemuž dal jméno Šruikan a ovládl ho pomocí temných kouzel, a potom kolem sebe shromáždil skupinu třinácti zrádců: Křivopřísežníků. S pomocí těchto krutých učedníků svrhl Jezdce,

zabil jejich vůdce Vraela a prohlásil se králem Alagaësie. Jeho zlovolné skutky donutily elfy stáhnout se hluboko do borových lesů a trpaslíky skrýt se v tunelech a jeskyních a ani jedna z těchto ras se od té doby neodvažuje vyjít ze svých úkrytů. Patová situace mezi Galbatorixem a ostatními rasami trvala více než sto let, během kterých všichni Křivopřísežníci z různých příčin zemřeli. A uprostřed této napjaté politické situace se najednou ocitá Eragon.

Několik měsíců po vyláhnutí Safiry přicházejí do Carvahallu dva hroziví, podivní cizinci zvaní ra'zakové a hledají tajemný kámen, tedy Safiřino vejce. Eragon se Safirou před nimi stačí utéct, ale ra'zakové mezi tím zničí Eragonův domov a zavraždí Gera.

Eragon přísahá, že ra'zaky vypátrá a zabije. Na útěku z Carvahallu ho přistihne vypravěč Brom, který ví o Safiře, a požádá Eragona, aby ho mohl doprovázet. Brom věnuje Eragonovi červený meč Zar'roc, který kdysi patřil jednomu Jezdci, ale odmítá mu prozradit, jak ke zbrani přišel.

11 Eragon se během cest od Broma mnohému naučí, včetně umění bojovat s mečem a kouzlit. Nakonec ale stopu ra'zaků ztratí a navštíví město Teirm, aby s pomocí Bromova starého přítele Jeoda našli doupě ra'zaků. V Teirmu zjistí, že ra'zakové žijí někde poblíž města Dras-Leona. Eragon si také nechá věštit osud od bylinkářky Angely a dostane dvě záhadné rady od jejího společníka, kočkodlaka Solembuma.

Na cestě do Dras-Leony Brom Eragonovi prozradí, že je vyslancem Vardenů – skupiny vzbouřenců, kteří usilují o svržení Galbatorixe – a že se v Carvahallu dlouhou dobu skrýval a čekal, dokud se neobjeví nový Dračí jezdec. Také mu vysvětlí, že před dvaceti lety s Jeodem ukradli Safiřino vejce Galbatorixovi. Brom přitom zabil Morzana, prvního a zároveň posledního z Křivopřísežníků. Nyní existují jen dvě dračí vejce, která obě drží Galbatorix.

V Dras-Leoně a jejím okolí se setkávají s ra'zaky, kteří smrtelně zraní Broma, když se snaží ochránit Eragona. Ra'zaky však zažene tajemný mladík jménem Murtagh. Brom před smrtí přiznává, že sám kdysi býval Jezdcem a jeho dračice se také jmenovala Safira.

Nyní již bez Broma se Eragon se Safirou rozhodnou přidat k Vardenům. Eragon je však v Gil'eadu zajat a přiveden ke Stínu Durzovi, Gal-

batorixovu pomocníkovi. S Murtaghovou pomocí z vězení uteče a vezme s sebou dalšího zajatce, bezvědomou elfku Aryu, která je vyslankyní elfů mezi Vardeny. Arya byla během zajetí otrávena a potřebuje, aby jí Vardenové podali protilátku, jinak zemře.

Všichni čtyři prchají se skupinou urgálů v patách přes celou zemi do sídla Vardenů v obřích Beorských horách, které se tyčí víc než deset mil vysoko. Murtagh nechce k Vardenům jít. Nakonec přizná, že je Morzanův syn. Murtagh však odsuzuje zločiny svého mrtvého otce a uprchl z Galbatorixova dvora, aby žil po svém. Řekne Eragonovi, že meč Zar'roc kdysi patřil právě Morzanovi.

Už to vypadá, že urgalové Eragona a jeho přátele přemohou, ale na poslední chvíli je zachrání Vardenové, kteří žijí ve Farthen Dûru, duté hoře, která je také sídlem hlavního města trpaslíků Tronjheimu. Eragona odvedou k vůdci Vardenů Ažihadovi a Murtagha kvůli jeho původu uvězní.

Eragon se seznámí s králem trpaslíků Hrothgarem a Ažihadovou dcerou Nasuadou. Jeho mysl a schopnosti prověřují Dvojčata, dva poněkud nevráživí kouzelníci v Ažihadových službách. Eragon se Safirou také nešťastně požehnají jednomu z vardenských osiřelých nemluvnat a Vardenové léčí Aryinu otravu.

Eragonův pobyt ve Farthen Dûru naruší zprávy o urgalské armádě, která se blíží trpasličími chodbami. V bitvě, jež následně vypukne, Eragona oddělí od Safiry a on musí bojovat sám se Stínem Durzou. Durza je daleko silnější než kterýkoli člověk, snadno Eragona přemůže a rozsekne mu záda od ramene po bok. Naštěstí v tom okamžiku střechu sálu, tvořenou dvacet metrů širokým hvězdným safírem Isidar Mithrim, prorazí Safira s Aryou a překvapí Durzu natolik, že mu Eragon stačí probodnout srdce. Urgalové, které Durza doposud ovládal kouzly, jsou zahnáni zpátky do tunelů.

Zatímco Eragon leží po bitvě v bezvědomí, v myšlenkách se s ním spojí bytost, která se mu představí jako Togira Ikonoka – Zdravý mrzák. Vyzve Eragona, aby ho vyhledal v elfském hlavním městě Ellesméra.

Když se Eragon probere, má přes celá záda obrovskou jizvu. Ke své nelibosti si také uvědomí, že Durzu zabil jen šťastnou náhodou a že zoufale potřebuje další výcvik. A na konci prvního dílu se tedy rozhodne, že najde Togiru Ikonoku a bude se od něj učit.

Eldest začíná tři dny potom, co Eragon zabil Durzu. Vardenové se zotavují z bitvy o Farthen Dûr a Ažihad, Murtagh a Dvojčata pronásledují urgaly, kteří po bitvě unikli do tunelů pod Farthen Dûrem. Když je nenadále přepadne skupina urgálů, Ažihad je zabit a Murtagh s Dvojčaty během potyčky zmizí. Vardenská Rada starších jmenuje Nasuadu nástupkyní svého otce a vůdkyní Vardenů a Eragon přísahá, že jí bude oddaně sloužit.

Eragon a Safira se rozhodnou, že musejí odjet do Ellesméry, aby začali svůj výcvik u Zdravého mrzáka. Než vyrazí, král trpaslíků Hrothgar Eragonovi nabídne, že ho přijme do svého klanu Dûrgrimst Ingeitum, a Eragon souhlasí, čímž získává stejná práva, jako mají všichni trpaslíci, a oprávnění účastnit se shromáždění trpaslíků.

Eragona a Safiru na jejich cestě do země elfů doprovází Arya a Orik, Hrothgarův chránělec. Cestou zastavují v trpasličím městě Tarnag. Někteří trpaslíci jsou přátelští, ale Eragon zjistí, že zejména jeden klan tu jeho a Safiru vůbec nevidí rád – Az Sweldn rak Anhûin. Tento klan nenávidí Jezdce a draky, protože Křivopřísežníci jej téměř vyvraždili.

Skupina nakonec přijíždí do elfského lesa Du Weldenwarden. V Ellesméře Eragon se Safirou poznají královnu Islanzadí, která, jak oba zjistí, je Aryinou matkou. Také se setkají se Zdravým mrzákem, starým elfem Oromisem, který je rovněž Jezdec. Oromis a jeho drak Glaedr posledních sto let tají svou existenci před Galbatorixem a hledají způsob, jak krále svrhnout.

Oromis i Glaedr jsou postiženi důsledky starých ran, které jim brání v boji – Glaedr přišel o nohu a Oromis, kterého zajali a zlomili Křivopřísežníci, nemá dost energie na provádění náročnějších kouzel a přepadají ho vyčerpávající záchvaty.

Eragon a Safira začnou svůj výcvik, jak společně, tak i oba samostatně. Eragon se naučí mnoho nového z dějin ras v Alagaësi, boje s mečem a starověkého jazyka, který používají všichni kouzelníci. Během studia starověkého jazyka si uvědomí, že udělal strašnou chybu, když se Safirou žehnali sirotkovi ve Farthen Dûru: chtěl říct „Nechť jsi chráněna před neštěstím“, ale ve skutečnosti řekl „Nechť jsi ochranou před neštěstím“. Tak uvalil na dítě kletbu nutící je chránit ostatní před jakoukoli bolestí a neštěstím.

Safira ve výuce s Glaedrem dělá rychlé pokroky, ale jízva, kterou Eragon nese jako následek souboje s Durzou, zpomaluje jeho výcvik.

Nejenže ho zranění na zádech zohyzdilo, ale nečekaně jej ochromuje bolestivými záchvaty. Neví, jak se bude moci rozvíjet jako kouzelník a bojovník, pokud křeče nepřestanou.

Eragon si začíná uvědomovat, že se zamiloval do Aryi. Vyzná se jí ze svých citů, ale ona ho odmítne a brzy odjede zpátky k Vardenům.

Pak se koná elfská slavnost Agaetí Blödhren známá také jako Oslava Pokrevní přísahy, během níž Eragon projde kouzelnou proměnou: změní se v něco mezi člověkem a elfem – není tak docela ani jedním, ani druhým. Zahojí se mu jizva na zádech a získá stejné nadlidské síly, jaké mají elfové. Pozmění se i jeho rysy, takže vypadá trochu jako elf.

Tou dobou Eragon zjistí, že Vardeny čeká bitva s Královstvím a že jeho i Safiru nesmírně potřebují. Zatímco byl pryč, Nasuada přesunula Vardeny z Farthen Dûru do Surdy, země na jih od Království, která stále zůstává nezávislá na Galbatorixovi.

Eragon se Safirou a Orikem opustí Ellesmérův potom, co slíbí Oromisovi a Glædrovi, že se vrátí, jakmile to bude možné, aby dokončili svůj výcvik.

Mezitím svá vlastní dobrodružství prožívá i Eragonův bratranec Roran. Galbatorix poslal do Carvahallu ra'zaky a legii vojáků, aby Rorana zajali a použili ho proti Eragonovi. Roranovi se podaří utéct do nedalekých hor. S ostatními vesničany se pokusí vyhnat vojáky, během boje však mnoho vesničanů zemře. Když vesnický řezník Sloun, který nenávidí Rorana a brání jeho zasnoubení se svou dcerou Katrinou, zradí Rorana ra'zakům, ďábelské hmyzí nestvůry Rorana najdou a zaútočí na něj uprostřed noci v jeho ložnici. Roran se ubrání, ale ra'zakové zajmou Katrinu.

Roran přesvědčí obyvatele Carvahallu, aby opustili vesnici a odešli hledat útočiště u Vardenů v Surdě. Vyrazí tedy na západ k pobřeží s nadějí, že odtud budou moci doplout do Surdy. Roran se projeví jako rozený vůdce a provede je bezpečně přes Dračí hory na pobřeží. V přístavním městě Teirmu potkají Jeoda, který Roranovi řekne, že Eragon je Jezdec, a vysvětlí mu, co ra'zakové ve vesnici hledali – Safiru. Jeod Roranovi a vesničanům nabídne, že jim pomůže dostat se do Surdy, a naznačí mu, že jakmile budou bezpečně u Vardenů, může mu Eragon pomoci při záchraně Katriny. Jeod s vesničany unesou loď a plaví se do Surdy.

Eragon a Safira dorazí k Vardenům, kteří se připravují na bitvu. Eragon zjistí, co se stalo z dítěte, kterému dal své špatně formulované

požehnání: jmenuje se Elva, a ačkoli je to ještě nemluvně, vypadá jako čtyřleté dítě s hlasem a chováním cynického dospělého. Eragonovo kouzlo ji nutí cítit bolest všech lidí v jejím okolí a nutí ji je chránit; pokud se tomuto nutkání brání, trpí ona sama.

Eragon, Safira a Vardenové vyrážejí vstříc oddílům Království na Hořící pláň, rozlehlý pás země, na kterém kouří a doutnají podzemní rašelinové ohně. Užasnou, když se na zádech rudého draka objeví další Jezdec. Nový Jezdec zabije krále trpaslíků Hrothgara a pak začne bojovat s Eragonem a Safirou. Když se Eragonovi podaří strhnout Jezdci helmu, spatří Murtagha.

Murtagh během urgalského přepadení pod Farthen Dûrem nezemřel. Celé to připravila Dvojčata – zrádci, kteří útok naplánovali, aby byl zabít Ažihad a oni mohli zajmout Murtagha a odvést ho ke Galbatorixovi. Král Murtagha přinutil, aby mu přísahal věrnost ve starověkém jazyce. Teď jsou Murtagh a jeho nově vylíhnutý drak Trn Galbatorixovými otroky, a ačkoli ho Eragon prosí, aby Galbatorixe opustil a přidal se k Vardenům, Murtagh prohlásí, že přísaha mu nikdy nedovolí krále neuposlechnout.

15

Murtagh dokáže přemoci Eragona se Safirou pomocí nevysvětlitelné síly. Přesto se je rozhodne kvůli jejich předchozímu přátelství pustit. Než odletí, vezme Eragonovi Zar'roc a prohlásí ho za své dědictví, jelikož je Morzanův starší syn. Pak mu prozradí, že není jediným Morzanovým synem – Eragon a Murtagh jsou bratři, neboť oba porodila Selena, Morzanova žena. Dvojčata zjistila pravdu, když zkoumala Eragonovy vzpomínky toho dne, co přišel do Farthen Dûru.

Eragon je otřesen Murtaghovým odhalením o jejich společném původu. Nakonec se spojí s Roranem a vesničany z Carvahallu, kteří připluli na Hořící pláň právě včas, aby pomohli Vardenům v bitvě. Roran hrdinsky bojuje a povede se mu zabít Dvojčata.

Roran s Eragonem hovoří o jeho podílu na Gerově smrti a bratřenci se nakonec usmíří. Eragon Roranovi slíbí, že mu pomůže zachránit Katrinu, kterou unesli ra'zakové.

BRISINGR

BRÁNY TEMNOT

Eragon hleděl na temnou kamennou věž, v níž se skrývaly nestvůry, které zavraždily jeho strýce Gera. Ležel na břiše za vrcholkem písčitého kopce, porostlého řídkou trávou, trnitým křovím a malými kaktusy ve tvaru růžových pupat. Křehké řapíky loňského listoví ho píchaly do dlaní, když se plížil, aby získal lepší výhled na Helgrind, který se tyčil nad okolní krajinou jako černá dýka vyčuhující z útrob země.

Večerní slunce pokrylo nízké kopce dlouhými, úzkými stíny a – daleko na západě – osvětlovalo hladinu jezera Leona, takže obzor se proměnil v mihotavý zlatý pás.

Nalevo od sebe Eragon slyšel pravidelný dech svého bratrance Rorana, který ležel přitisknutý k zemi vedle něj. Takový obvykle neslyšný proud vzduchu teď připadal Eragonovi nepřírozeně hlasitý, protože měl mnohem bystřejší sluch než dříve. Byla to jedna ze spousty změn, jež se s ním staly během Agaetí Blödhren, elfské Oslavy Pokrevní přísahy.

Nyní tomu však věnoval pramalou pozornost, neboť zaujatě sledoval zástup lidí směřujících k úpatí Helgrindu, kteří sem zjevně putovali pěšky několik mil z města Dras-Leona. Čelo průvodu tvořila skupina dvaceti čtyř mužů a žen oblečených v hávech z tlusté kůže. Tahle skupina se pohybovala podivným způsobem – kulhali a belhali se, hrbili se a kroutili; kymáceli se na berlích nebo používali paže, aby se postrčili dopředu na překvapivě krátkých nohou. Takové pohyby ovšem byly nezbytné, uvědomil si, protože každý z těch dvaceti čtyř postrádal ruku či nohu nebo nějakou jejich kombinaci. Vůdce skupiny seděl vzpřímeně na nosítkách nesených šesti naolejovanými otroky v polo-

ze, kterou Eragon považoval za obdivuhodný výkon vzhledem k tomu, že ten člověk – nedokázal určit, zda je to žena, nebo muž – měl jen trup a hlavu, na jejímž čele se kolébala asi metr vysoká, zdobená kožená koruna.

„Kněží Helgrindu,“ zamumlal směrem k Roranovi.

„Umějí kouzlit?“

„Možná. Neodvážím se prozkoumat Helgrind svou myslí, dokud neodejdou. Kdyby totiž někteří z nich byli kouzelníci, ucítí i můj sebeslabší dotek a odhalí naši přítomnost.“

Za kněžími se vlekl dvojestup mladých mužů ovinutých zlatou látkou. Každý z nich nesl kovový obdélníkový rám dále rozčleněný dvanácti vodorovnými příčkami, z nichž visely železné zvonky velikosti tuřínů. Polovina mladíků rámem rázně zatřásla, když udělali krok pravou nohou, a ozvala se truchlivá kakofonie tónů, zatímco druhá půlka mužů třásla svými rámy při vykročení levou nohou, až železná srdce narazila o těla zvonů a vydala žalostný výkřik, který se rozléhal mezi kopci. Ministranti doprovázeli údery zvonů vlastními výkřiky, sténáním a nářky ve vzrušené extázi.

Na chvostu výstředního procesí kráčeli obyvatelé Dras-Leony: šlechtici, obchodníci, několik vysoce postavených vojenských velitelů a nespořádá směsice těch méně šťastných – dělníků, žebráků a obyčejných pěšáků.

Eragon uvažoval, zda je někde mezi nimi i vládce Dras-Leony, Marcus Tábor.

Procesí zastavilo na okraji strmého náspu, který obklopoval Helgrind, a kněží se shromáždili po obou stranách narezlého balvanu s nablýskaným vrškem. Když celý průvod znehybněl před nahrubo opracovaným oltářem, postava na nosítkách se pohnula a začala zpívat hlasem stejně disharmonickým, jako byl předchozí nářek zvonů. Kazaatelův přednes opakovaně pohlcovaly poryvy větru, ale Eragon zaslechl útržky starověkého jazyka – podivně zkomolené a špatně vyslovené – promíchané se slovy trpaslíků a urgálů, z nichž všechna byla spojena zastaralým nářečím Eragonova vlastního jazyka. Ačkoli rozuměl jen částečně, zachvěl se, neboť velekněz hovořil o věcech, o kterých je lépe nevědět, o podlé nenávisti, která se po staletí hromadila v temných zákoutích lidských srdcí, až nakonec začala v nepřítomnosti Jezdců bu-

jet, o krvi a šílenství a ohavných obřadech prováděných pod černým měsícem.

Na konci zvráceného proslovu dva nižší kněží přispěchali kupředu a pozvedli svého pána – nebo možná paní – z nosítek na oltář. Pak velekněz vydal stručný rozkaz. Ve vzduchu se jako zářivé hvězdy zaleskla dvě ostří, jak se zvedla a zase dopadla, a z každého veleknězova ramene vytryskl potůček krve. Stékala mu po trupu oděném v kůži a pak se shromažďovala na balvanu, dokud nezačala přetékat na šterk pod oltářem.

Další dva kněží přiskočili, aby zachytili rudý proud do číší, které pak – když byly plné po okraj – kolovaly mezi členy shromáždění, kteří z nich dychtivě pili.

„Fuj!“ ulevil si polohlasně Roran. „Zapomněl ses zmínit, že ti zvrácení, pupkatí a pomatení modloslužebníci jsou *kanibalové*.“

„Ne tak docela. Maso nepojídají.“

Když všichni přítomní svlažili svá hrdla, servilní novici vrátili nejvyššího kněze na nosítka a ovázali mu ramena pásy bílého plátna. Čistou látkou brzy začaly prosakovat rudé skvrny.

Rány jako by bezrukému a beznohému veleknězi nijak neublížily, protože se otočil k zástupu, jehož členové teď měli brusinkově rudé rty, a prohlásil: „Teď jste skutečně mými bratry a sestrami, když jste ochutnali mízu mých žil zde, ve stínu mocného Helgrindu. Krev si žádá krev, a pokud by někdy měla vaše rodina potřebovat pomoc, udělejte, co můžete, pro církev i pro ostatní, kteří uznávají moc našeho Strašného pána... Abychom znovu potvrdili naši poslušnost Triumvirátu, recitujte se mnou Devět přísah... Při Gormovi, Ildě a Ukruťném Angvarovi slavnostně přísaháme, že ti budeme vzdávat poctu nejméně třikrát měsíčně, v hodině před setměním, a pak vykonáme oběť, abychom utišili věčný hlad našeho Velkého a Strašného pána... Slibujeme, že budeme dodržovat předpisy stanovené v knize Tosk... Slibujeme, že vždy budeme mít na těle Bregnir a že se navždy zdržíme dvanácti dvanáctek a doteku zauzlovaného lana, abychom nepropadli zkaženosti...“

Náhlý závan větru odnesl zbytek veleknězovy řeči. Pak Eragon uviděl, jak každý z posluchačů vytáhl malý, zahnutý nůž a jeden po druhém se řízli v ohbí lokte a posvětili oltář sprškou své krve.

O pár minut později divoký vítr polevil a Eragon opět uslyšel kněze: „...a takové věci, po kterých toužíte a prahnete, dostanete jako odmě-

nu za svou poslušnost... Náš obřad je u konce. Ovšem pokud jsou mezi vámi tací, kteří mají dostatek odvahy ukázat skutečnou hloubku své víry, ať předstoupí!“

Shromáždění strnuli a se zaujatými pohledy se předklonili; na tohle zjevně všichni čekali.

Následovalo dlouhé mlčení, až přítomní začali vypadat zklamaně, ale nakonec jeden z ministrantů prolomil řady a vykřikl: „Já!“ S potěšeným jásotem začali jeho bratři pohybovat zvony v rychlém a divokém rytmu, až se davu zmocnilo takové šílenství, že všichni skákali a křičeli, jako by přišli o rozum. I když mu obřad připadal odporný, drsná hudba v Eragonově srdci zažehla jiskru vzrušení a probudila i v něm cosi primitivního a zvířeckého.

Tmavovlasý mladík shodil zlatý háv, pod nímž neměl nic než koženou bederní roušku, a vyskočil na oltář. Kolem nohou mu vystříkly rudé kapky. Postavil se čelem k Helgrindu a začal se zmítat a třást v rytmu nelítostných železných zvonů tak, jako by ho přepadl nějaký záchvat. Hlava mu volně visela na prsou, v koutcích úst měl pěnu a házel pažemi, jako by to byli živí hadi. Svaly se mu leskly potem, až vypadal ve skomírajícím světle jako bronzová socha.

Zvony brzy dosáhly šíleného rytmu, kdy jeden tón překrýval druhý, a v tom okamžiku mladík natáhl ruku za sebe. Do ní mu kněz vložil rukojeť prapodivného nástroje: dvě a půl stopy dlouhou zbraň s jedním ostřím, silnou stěnkou, šupinkatou rukojetí a širokou, plochou čepelí, která se rozšiřovala, takže tvarem i zoubkovaným okrajem na konci připomínala dračí křídlo. Byl to nástroj vytvořený pro jediný účel: proříznout brnění, kosti a šlachy stejně snadno, jako by to byl vak s vodou.

Mladík zvedl zbraň tak, že mířila k nejvyššímu vrcholku Helgrindu. Pak padl na koleno a s nesrozumitelným výkřikem máchl ostřím dolů přes své pravé zápěstí.

Na skály za oltářem se rozstříkla krev.

Eragon sebou trhnul a odvrátil zrak, před mladíkovými pronikavými výkřiky však uniknout nemohl. Nešlo o nic, co by dříve neviděl v bitvě, ale připadalo mu zvrácené dobrovolně se zohavit, když bylo tak snadné se zmrzačit v každodenním životě.

Stébla trávy zašustila, jak se Roran posunul. Něco si zaklel pod vousy a pak znovu utichl.

Zatímco jeden z kněží ošetřoval mladíkovi ránu – zastavoval mu krvácení pomocí kouzla – jiný ministrant odvázal od nosítek velekněze dva otroky, aby je vzápětí připoutal za kotníky k železnému oku zapuštěnému do oltáře. Pak ministranti vytáhli ze záhybů svých hávů spoustu balíčků a nakupili je na zem z dosahu otroků.

Když byl obřad u konce, kněží se svým doprovodem vyrazili od Helgrindu do Dras-Leony a celou cestu cinkali a přitom bědovali. Čerstvě jednoruký fanatik klopýtal hned za nejvyšším knězem.

Na tváři mu zářil blažený úsměv.

„Tedy...“ začal Eragon a vypustil zadržovaný dech, když zástup konečně zmizel za vzdáleným kopcem.

„Tedy co?“

„...cestoval jsem mezi trpaslíky i elfy, ale nic z toho, co dělali, nebylo tak divné jako praktiky těchto lidí.“

„Jsou to stejné zrůdy jako ra'zakové.“ Roran pohodil bradou směrem k Helgrindu. „Můžeš konečně zjistit, jestli je Katrina tam někde uvnitř?“

„Zkusím to. Ale buď připravený k útěku.“

Eragon zavřel oči, pomalu rozprostřel své vědomí a postupně přecházel od duše jedné živé bytosti ke druhé, jako voda prosakující pískem. Dotkl se hemživých měst hmyzu horečně spěchajícího za svými záležitostmi, ještěrek a hadů skrytých mezi horkými skalisky, různých druhů zpěvavých ptáků a četných malých savců. Hmyz i zvířata se honily a překypovaly činorodostí, jak se chystali na kvapem se blížící noc, ať už se stahovali do nejrůznějších doupat, nebo – v případě nočních tvorů – zívali, protahovali se či se jinak připravovali na lov a hledání potravy.

Tak jako tomu bylo u Eragonových smyslů, i jeho schopnost dotýkat se myšlenek druhých bytostí se zmenšovala se vzrůstající vzdáleností. Když jeho vědomí dosáhlo úpatí Helgrindu, dokázal vnímat pouze ta největší zvířata a i ta jen matně.

Opatrně pokračoval, připraven se okamžitě stáhnout, kdyby se náhodou otrel o vědomí své kořisti: ra'zaků a jejich létajících rodičů, obřích lethrblaka. Eragon se odvážil takhle odhalit jenom proto, že rasa ra'zaků neuměla kouzlit, a nepředpokládal tedy, že jsou to lamači mysli – nekouzelníci vytrénovaní k boji myšlenkami. Ra'zakové a lethrblaka tako-

vá kouzla nepotřebovali, neboť i ty nejstatnější muže dokázali omámit pouhým dechem.

A třebaže Eragon svým děšivým pátráním riskoval odhalení, on, Roran a Safira zkrátka *museli* vědět, jestli ra'zakové vězní Katrinu – Roranovu snoubenku – v Helgrindu, protože ta odpověď rozhodne o tom, zda jejich výprava bude záchranná, nebo bude jejím cílem zajmout a vyslýchat.

Eragon pátral dlouho a pečlivě. Když se vrátil k sobě, Roran ho sledoval s výrazem hladového vlka. Šedé oči mu plály tak mocnou směsicí hněvu, naděje a zoufalství, že se zdálo, jako by jeho pocity měly každou chvíli vybuchnout a všechno v dosahu spálit plamenem nepředstavitelné síly, která je schopna rozpustit i samotné skály.

Eragon to chápal.

Katrinin otec, řezník Sloun, zradil Rorana ra'zakům. Když se jim nepodařilo chytit Rorana, ra'zakové místo toho unesli z jeho ložnice Katrinu, tajně ji odvezli z údolí Palancar a ponechali obyvatele Carvahallu napospas vojákům krále Galbatorixe – což znamenalo jistou smrt nebo otroctví. Roran nemohl ra'zaky s Katrinou pronásledovat, místo toho musel co nejrychleji přesvědčit vesničany, aby opustili své domovy a odešli s ním přes Dračí hory a dál na jih podél pobřeží Alagaësie, kde se spojili se vzbouřenci Vardeny. Na cestě museli přetřpět mnohá nebezpečí a těžkosti. Ale takovouto zdlouhavou oklikou se Roran konečně opět shledal s Eragonem, který znal polohu doupěte ra'zaků a slíbil mu pomoci zachránit Katrinu.

Jak Roran později vysvětlil, uspěl jen proto, že ho síla touhy hnala do krajností, jichž se ostatní neodvážili a před nimiž uhýbali, a jedině tak dokázal přemoci své nepřátele.

Podobná horlivost se teď zmocnila i Eragonu.

I on by se neohroženě vystavil riziku, pokud by se někdo, na kom mu záleželo, ocitl v nebezpečí. Rorana měl rád jako vlastního bratra, a protože si měl Katrinu brát, rozšířil svou rodinu i o ni. Tohle pouto bylo ještě významnější tím, že Eragon s Roranem byli posledními potomky jednoho rodu. Svého rodného bratra Murtagha se Eragon zcela zřekl, takže Roran byl jeho jediný příbuzný, a nyní k tomu tedy ještě přibyla Katrina.

Ušlechtilé city příbuzenství nebyly jedinou silou, která je poháněla. Byli posedlí ještě dalším cílem: *odplatou!* Už když promýšleli, jak vysvo-

bodit Katrinu ze spárů ra'zaků, oba válečníci – smrtelník i Dračí jezdec – toužili zabít zruďné služebníky krále Galbatorixe, aby se pomstili za mučení a vraždu Gera, který byl Roranovým otcem a k Eragonovi se jako otec choval.

Všechny informace, které Eragon shromáždil, byly proto stejně důležité jak pro něj, tak pro Rorana.

„Myslím, že jsem ji cítil,“ řekl po chvíli. „Nejsem si sice úplně jistý, protože jsme od Helgrindu hodně daleko a nikdy předtím jsem se její mysli nedotýkal, ale *myslím*, že v tom pustém vršku je a že je skrytá někde blízko pod jeho vrcholkem.“

„Je nemocná? Je zraněná? Sakra, Eragone, neskrývej to přede mnou! Ublížili jí?“

„V tuhle chvíli ji nic nebolí. Víc ale nedokážu říct. Musel jsem napnout všechny síly, jen abych rozpoznal plamen jejího vědomí; nemohl jsem s ní však komunikovat.“ Přesto se Eragon Roranovi raději nezmínil, že tam objevil ještě další osobu a tušil, kdo to je. Její přítomnost, pokud se potvrdí, ho velmi znepokojovala. „Nenašel jsem však ra'zaky ani lethrblaka. I kdybych ra'zaky z nějakého důvodu přehlédl, jejich rodiče jsou tak velcí, že by jejich životní síla měla vyzařovat jako tisíc luceren, tak jako Safířina. Kromě Katriny a pár dalších nejasných skvrnek světla je Helgrind černý, jenom černý a nic než černý.“

Roran se zamračil, zaťal levou pěst a pohlédl na skalnatou horu, která mizela v šeru, zahalená rudými stíny. Tlumeným, bezvýrazným hlasem, jako by mluvil sám pro sebe, poznamenal: „Nezáleží na tom, jestli máš pravdu, nebo se mýlíš.“

„Jak to?“

„Dnes v noci se neodvážíme zaútočit; v noci jsou ra'zakové nejsilnější, a jestli *jsou* poblíž, bylo by hloupé s nimi bojovat, když jsme v nevýhodě. Nemyslíš?“

„Ano.“

„Počkáme proto do úsvitu.“ Roran mávl směrem k otrokům připoutaným ke krvavému oltáři. „Pokud tou dobou budou ti ubožáci pryč, budeme vědět, že ra'zakové jsou tady, a můžeme pokračovat podle plánu. Když ne, bude to pekelná smůla, že nám unikli, ale pustíme otroky, vysvobodíme Katrinu a poletíme s ní zpátky k Vardenům, než nás dostihne Murtagh. Tak jako tak pochybuji, že by ra'zakové nechali Katrinu

dlouho bez dozoru, pokud ji Galbatorix potřebuje živou, aby ji mohl použít jako nástroj proti mně.“

Eragon přikývl. Přál si osvobodit otroky okamžitě, ale kdyby to udělali, mohlo by to jejich nepřátele varovat, že je něco v nepořádku. A kdyby si ra'zakové přišli vyzvednout večeri, ani by se Saffrou nestačili zasáhnout, a otroci by byli pryč. Bitva na otevřeném prostranství mezi drakem a nestvůrami jako lethrblaka by přilákala pozornost každého muže, ženy i dítěte na míle daleko. A Eragon nepředpokládal, že by mohli se Saffrou a Roranem přežít, pokud by Galbatorix zjistil, že přišli sami do jeho království.

Odvrátil pohled od spoutaných mužů. *Už kvůli nim doufám, že jsou ra'zakové na opačném konci Alagaësie, nebo aspoň že nebudou mít dnes v noci hlad.*

V nevyslovené shodě se Eragon s Roranem odplazili zpátky z hřebene nízkého kopce, za kterým se schovávali. Na úpatí se napůl přikrčili, otočili se a stále sehnutí utíkali mezi dvěma řadami kopců. Mělká prohlubeň postupně klesala do úzké, vodou vymleté rozsedliny lemované drohlíci se břidlicovými deskami.

Zatímco Eragon kličkoval mezi pokroucenými jalovci, které byly rozseté po rokli, zvedl hlavu a za trsem jehlic spatřil první souhvězdí kráslicí sametové nebe. Hvězdy vypadaly chladné a jasné, jako třpytivé úlomky ledu. Dál s Roranem klusali na jih ke svému tábořišti, a tak se raději soustředil na to, kam došlapuje.

U TÁBORÁKU

Nízká hromádka uhlíků pulsovala jako srdce nějakého obřího zvířete. Občas se v ní rozzářil shluk zlatých jisker a přeběhl přes povrch dřeva, než zmizel v doběla rozžhavené prasklině.

Dohořívající zbytky ohně, který si Eragon s Roranem rozdělali, vrhaly na okolí tlumené červené světlo a odkrývaly kousek kamenité půdy, pár cínově šedavých keřů, nejasný obrys jalovce o kus dál a pak už nic.

Eragon seděl s bosýma nohama nataženýma k sálající hromádce rubínových uhlíků, zády se opíral o hrbolaté šupiny Safířiny mohutné pravé přední nohy a užíval si teplíčka. Roran seděl naproti němu na nesmírně tvrdé, sluncem vybledlé a větrem ošlehané kůře starého kmene. Kdykoli se Roran pohnul, kmen hořce zanaříkal, tak nepřijemně, že si Eragon chtěl zacpat uši.

V tuhle chvíli však v prohlubni vládl klid. Dokonce i uhlíky doutnaly potichu; Roran nasbíral jen opravdu vyschlé větve, aby se vyvarovali kouře, který by mohly zahlédnout oči nepřátel.

Eragon právě Safíře dovyprávěl události celého dne. Obvykle jí nikdy nemusel říkat, co dělal, protože myšlenky, pocity a další dojmy mezi nimi proudily stejně snadno jako voda z jedné strany jezera na druhou. Ale v tomhle okamžiku to bylo nutné, protože během průzkumné výpravy Eragon ponechával svou mysl důkladně obrněnou, kromě chvíle, kdy s ní prozkoumával doupě ra'zaků.

Po delší odmlce v rozhovoru Safíra zívla a odkryla tak dlouhé řady hrůzostrašných zubů. *I když jsou ra'zakové krutí a zlí, patří jim můj obdiv za to, že umějí očarovat svou oběť tak, aby se chtěla nechat sežrat zaživa. Jsou to velcí lovci, když tohle umí... Možná to jednou taky zkusím.*

Ale ne, cítil Eragon potřebu dodat, s lidmi. Raději to zkus s ovci.

Lidé nebo ovce: jaký je v tom pro draka rozdíl? Pak se zasmála a ten zvuk, vycházející z hloubi jejího hrdla, připomínal Eragonovi hřmění.

Eragon se předklonil, protože už ho tlačily Safířiny ostré šupiny, a zvedl hůl z hlohového dřeva, která ležela vedle něj. Pohrával si s ní v dlaních a obdivoval hru světél na naleštěném propletenci kořenů nahoře a na značně poškrábaném kování a bodci dole.

Než odjeli od Vardenů z Hořících plání, Roran mu tu věc strčil do ruky se slovy: „Tady máš. Tohle mi vyrobil Fisk po tom, co mě ra'zak klovl do ramene. Víím, že jsi přišel o meč, a tak si myslím, že by se ti mohla hodit... Pokud chceš mít další meč, taky dobře, ale zjistil jsem, že jenom málokterý souboj nemůžeš vyhrát několika ranami dobrou, silnou holí.“ Ve vzpomínce na hůl, kterou stále nosil Brom, se Eragon rozhodl zřít se nového meče ve prospěch kusu sukovitého hlohu. Poté, co přišel o Zar'roc, nijak netoužil přijmout jiný, horší meč. Té noci zpevnil jak hlohovou hůl, tak násadu Roranova kladiva několika kouzly, díky nimž se nikdy nezlomí, leda pod tím největším tlakem.

26

Eragona se náhle zmocnil proud vzpomínek: *Kolem něj se točilo nevládné oranžovo-rudé nebe, když se Safíra řítila střemhlav za červeným drakem a jeho Jezdcem. Vítr mu skučel kolem uší... Prsty ani necítil kvůli ranám, jimiž odrážel údery protivníka, když s oním Jezdcem bojoval na zemi... Uprostřed souboje strhl nepříteli helmu, a odkryl tak tvář svého dávného přítele a společníka na cestách, Murtagha, o kterém si myslel, že je mrtvý... Ten posměšný úšklebek na Murtaghově tváři, když bral Eragonovi Zar'roc s tím, že je to on, Eragonův starší bratr, kdo má na červený meč dědičné právo...*

Eragon zmateně zamrkal, když válečná vřava v jeho mysli pohasla a pach krve nahradila příjemná vůně jalovcového dřeva. Přešel si jazykem přes horní zuby, aby zahnal pachů žluči, kterou cítil v ústech.

Murtagh.

Už samo to jméno vyvolávalo v Eragonovi změť podivných pocitů. Na jednu stranu měl Murtagha rád. Murtagh přece zachránil Eragona a Safíru před ra'zaky po jejich první, nešťastné návštěvě Dras-Leony; riskoval život, aby pomohl dostat Eragona z Gil'eadu; osvědčil se v bitvě o Farthen Dûr; a navzdory mučení, jemuž byl pak nepochybně vystaven, se rozhodl vyložit si rozkazy Galbatorixe takovým způsobem, který mu dovolil pustit Eragona se Safírou po bitvě na Hořících pláních, mís-

to aby je zajal. Nebyla to Murtaghova chyba, že ho Dvojčata unesla; že se pro něj vylíhl ten rudý drak, Trn; nebo že Galbatorix zjistil jejich skutečná jména, pomocí nichž si od Murtagha i od Trna vynutil přísahu věrnosti ve starověkém jazyce.

Za nic z toho Murtagh nemohl. Byl obětí osudu, a to už ode dne, kdy se narodil.

A přesto... Třebaže Murtagh sloužil Galbatorixovi proti své vůli a ošklivila se mu ta zvěrstva, která ho král nutil páchat, část jeho osobnosti si patrně vychutnávala nově nabytou moc. Během nedávného střetu mezi Vardeny a Královstvím na Hořících pláních se Murtagh rozhodl zavraždit krále trpaslíků Hrothgara, ačkoli mu to Galbatorix nenakázal. Nechal Eragona se Safírou jít, to sice ano, ale teprve když je porazil v nemilosrdném souboji a vyslechl si Eragonovy prosby, aby jim dal svobodu.

A Murtagh měl také až příliš velké potěšení z bolesti, kterou Eragonovi způsobil svým odhalením, že oba jsou syny Morzana – prvního a posledního z třinácti Dračích jezdců, Křivopřísežníků, kteří zradili své druhy Galbatorixovi.

Teď, čtyři dny po bitvě, Eragona napadlo ještě jedno vysvětlení: *Možná Murtagha těšilo sledovat, jak někdo další vzal na svá bedra stejné strašlivé břemeno, jaké on nosí celý život.*

Ať už to byla pravda, nebo ne, Eragon měl dojem, že Murtagh uvítal svou novou roli ze stejného důvodu, z jakého se pes, kterého bezdůvodně bičovali, jednoho dne obrátí proti svému pánovi a zaútočí na něj. Murtagh byl bit jako žito a teď měl konečně příležitost to oplatit světu, který vůči němu neprojevil mnoho laskavosti.

Ale i když možná v Murtaghově srdci zůstala ještě špetka dobra, on a Eragon byli přesto odsouzeni k nesmiřitelnému nepřátelství, neboť Murtaghovy sliby ve starověkém jazyce ho budou navěky poutat ke Galbatorixovi nerozbitnými okovy.

Kéž by byl býval neodešel s Ažihadem pronásledovat urgaly pod Farthen Dúrem. Nebo kdybych byl býval aspoň o trochu rychlejší, tak by Dvojčata...

Eragone, vstoupila do jeho myšlenek Safíra.

Probral se a přikývl, vděčný za její vyrušení. Velmi se snažil vyhnout přemítání o Murtaghovi nebo o jejich společných rodičích, takové myšlenky ho však často přepadaly, když to nejméně čekal.

Eragon se pomalu nadechl a vydechl, aby si vyčistil hlavu, a pokoušel se vrátit v myšlenkách zpátky do přítomnosti, ale nevedlo se mu to.

To ráno po obrovské bitvě na Hořících pláních – Vardenové se právě usilovně přeskupovali a připravovali se na pochod za královskými vojsky, která se stáhla několik mil proti proudu řeky Jiet – šel Eragon za Nasuadou a Aryou, vysvětlil jim Roranovu obtížnou situaci a požádal je o svolení, aby mohl svému bratranci pomoci. Neuspěl. Obě ženy ostře protestovaly a Nasuada to označila za „nesmyslný plán, který bude mít katastrofální důsledky pro celou Alagaësi, pokud se nezdaří.“

Dlouho se vášnivě dohadovali, až Safira nakonec přerušila spor řevem, který otrásl stěnami velitelského stanu. Pak prohlásila: *Jsem podrážděná a unavená a Eragon vám nedokáže situaci pořádně vysvětlit. Máme snad důležitější věci na práci než tady stát a hádat se jako malé děti!?!... Takže teď mě poslouchejte.*

Je těžké přít se s drakem, pomyslel si Eragon.

Podrobnosti Safiriny argumentace byly složité, ale základní linie jejího vysvětlení byla přehledná. Podporovala Eragona, protože chápala, co pro něj zamýšlená výprava znamená; Eragon podporoval Rorana kvůli lásce a rodině a protože věděl, že Roran by se vydal hledat Katrinu i bez něj a že by sám ra'zaky nikdy nedokázal porazit. Také dokud Království drží Katrinu v zajetí, Roran – a jeho prostřednictvím i Eragon – mohou snadno podlehnout Galbatorixově manipulaci. Kdyby totiž tyran pohrozil, že Katrinu zabije, Roran by neměl jinou volbu než se podřítit jeho požadavkům.

Bylo proto nejlepší vyspravit tuhle trhlinu v jejich obraně dřív, než ji nepřítel využije.

A načasování měli dokonalé. Ani Galbatorix, ani ra'zakové nebudou čekat útok uprostřed Království v době, kdy Vardenové usilovně bojují s královskými oddíly poblíž hranic Surdy. Murtagh a Trn byli viděni, jak letí směrem k Urú'baenu – nepochybně proto, aby byli osobně potrestáni – a Nasuada s Aryou souhlasily s Eragonem, že ti dva pak pravděpodobně budou pokračovat na sever, aby se utkali s královnou Islanzadí a jejím vojskem, jakmile se elfové ukáží a poprvé zaútočí. A jestliže to bude možné, bylo by dobré zbavit se ra'zaků dřív, než začnou zastrášovat vardenské bojovníky a podkopávat jejich morálku.

Safira pak podotkla, samozřejmě tou nejdiplomatičtější cestou, že pokud by Nasuada Eragonovi coby jeho velitel a vůdce zakázala zúčastnit

se téhle výpravy, naruší tím jejich vztah záští a neshodami, které by mohly podryvat věc Vardenů. *Je to ovšem na tobě*, upozornila ji Safira. *Nech si Eragona tady, jestli chceš. Ale na mě se jeho závazky nevztahují a já jsem se rozhodla přidat k Roranovi. Zdá se, že by to mohlo být hezké dobrodružství.*

Eragonovi po rtech přelétl lehký úsměv, když si tu situaci vybalil.

Váha Safirina prohlášení a její nenapadnutelná logika přesvědčily Nasuada s Aryou, aby mu, byť nerady, svolení daly.

Potom Nasuada řekla: „Důvěřujeme vašemu úsudku, Eragone a Safiro. Jak ve vašem, tak v našem zájmu doufám, že se tahle výprava vydaří.“ Z jejího tónu si Eragon nebyl jistý, zda její slova znamenala upřímné přání, nebo nepřímou hrozbu.

Strávil zbytek toho dne balením zásob, studoval se Safirou mapy Království a prováděl zaklínadla, která považoval za nezbytná – třeba aby zabránil Galbatorixovi a jeho přísluhovačům názírat Rorana.

Následující ráno Eragon s Roranem vylezli Safíře na hřbet, vylétli nad oranžové mraky, které nehybně stály nad Hořícími pláněmi, a zamířili na severovýchod. Safira letěla bez přestávky, dokud slunce nepřeplulo přes celou nebeskou klenbu a nezastínil je obzor, a pak zase nevystoupalo vzhůru v úchvatném žáru rudých a žlutých odstínů.

První úsek cesty je dovedl k málo obydlenému pohraničí Království. Tam se stočili na západ k Dras-Leoně a Helgrindu. Od té doby už cestovali jen v noci, aby si jich nevšiml nikdo z četných vesniček rozestých po pastvinách, ležících mezi nimi a cílem jejich putování.

Eragon s Roranem se museli zachumlat do pláštíů a kožešin a vzít si vlněné palčáky a čapky, protože Safira se rozhodla vystoupat nad ledové vrcholky většiny hor, kde byl vzduch řídký a suchý a pátil je v plicích, aby si jich nevšiml farmář ošetřující na poli nemocné tele nebo třeba bystrozraký hlídač na obchůzce. Kdyby někdo náhodou pohlédl vzhůru, když mu Safira prolétala nad hlavou, nevypadala by teď větší než orel.

Kamkoli přišli, tam viděl Eragon důkazy právě probíhající války: tábořiště vojáků, vozy plné zásob přiražené na noc k sobě, a řady mužů s železnými obojky, které odváděli z jejich domovů, aby bojovali za Galbatorixe. Množství sil shromažďovaných proti Vardenům bylo skutečně znepokojivé.

Ke konci druhé noci se v dálce objevil Helgrind: masa členitých sloupů, zastřená a zlověstná v bledém světle, které předcházelo úsvitu. Sa-

fira přistála v prohlubni, kde se teď nacházeli, a prospali skoro celý den, než se vydali na další průzkum.

Z ohně se vznesla sprška jantarových smítek a chvíli vřela, když Roran hodil větev na rozpadající se uhlíky. „Zima,“ konstatoval.

Než Eragon stačil odpovědět, uslyšel znepokojivý skřípavý zvuk, jako když někdo vytasí meč.

Nepřemýšlel; vrhnul se opačným směrem, jednou se překulil a rovnou se zvedl do přikrčeného postoje, v ruce hlohovou hůl, připravenou odrazit blížící se úder. Roran byl skoro stejně rychlý. Popadl ze země svůj štít, seskočil z klády, na které seděl, a vytáhl z opasku kladivo – to všechno během pár vteřin.

Ztuhli ve střehu a čekali na útok.

Eragonovi bušilo srdce jako o závod a svaly se mu chvěly, očima prohledával temné okolí a hledal sebemenší náznak pohybu.

Nic necítím, oznámila mu Safira.

Když uběhlo několik minut a nic se nedělo, Eragon propátral myslí i okolní krajinu. „Nikdo,“ oznámil ostatním. Pak se ponořil hluboko do svého nitra, až tam, kde se mohl napojit na magii, a pronesl: „Brisingr raudhr!“ Několik stop před ním se rozzářilo jasně rudé světlo, nehybně se vznášelo ve výšce očí a vyplnilo prohlubeň slabým jasmem. Trochu se pohnul a světlo sledovalo jeho pohyb, jako by s ním bylo spojené nějakou neviditelnou tyčí.

Společně s Roranem se vydali roklí, která se stáčela na východ, k místu, odkud zaslechli podezřelý zvuk. Drželi zbraně v pohotovosti a obezřetně postupovali krok za krokem, připraveni se okamžitě bránit. Asi deset metrů od tábora Roran zvedl ruku, aby Eragona zastavil, a pak ukázal na břidlicovou tabulku, ležící na trsu trávy. Vypadala, jako by na to místo vůbec nepatřila. Když si Roran klekl a přešel po tabulce drobným úlomkem břidlice, ozvalo se stejné ocelové zaskřípění, jaké slyšeli předtím.

„Musela odněkud spadnout,“ usoudil Eragon, když si prohlížel stěny rokle. Dovolil světlu zhasnout.

Roran přikývl, vstal a oprášil si prach z kalhot.

Když se vraceli k Safíře, Eragon uvažoval o tom, jak bleskově zareagovali. Srdce se mu stále svíralo do tvrdého, bolestivého uzle, ruce se mu třásly a chtělo se mu vyrazit do divočiny a utíkat bez zastavení ně-

kolik mil. *Dřív bychom takhle nevyskočili*, napadlo ho. Důvod jejich ostražitosti však nebyl žádnou záhadou: každý další boj je pokaždé připravil o trochu klidu, takže jim nakonec nezbylo nic než obnažené nervy, které vibrovaly při sebemenším znepokojení.

Roran zřejmě rozjímal o něčem podobném, protože se zničehonic zeptal: „Vidíš je?“

„Koho?“

„Muže, které jsi zabil. Vidíš je ve snech?“

„Někdy.“

Mihotavé světlo žhavých uhlíků ozářilo zespoda Roranovu tvář, až vznikly temné stíny nad jeho ústy a přes čelo, dodávající jeho očím s těžkými, přivřenými víčky zlověstný vzhled. Mluvil pomalu, jako by obtížně hledal slova. „Nikdy jsem nechtěl být válečníkem. Samozřejmě jsem sníval o krvi a slávě, když jsem býval mladší, jako každý chlapec, ale důležitá pro mě byla především půda. Ta a naše rodina... Ale pak jsem musel zabít... Zabíjel jsem a zabíjel a ty jsi jich zabil ještě víc.“ Zahleděl se do nějakého vzdáleného místa, které mohl vidět jenom on. „Třeba ti dva muži v Nardě... Už jsem ti o nich říkal?“

Říkal, ale Eragon zavrtěl hlavou a mlčky vyčkával.

„Byli to strážníci u hlavní brány... Byli dva a ten muž vpravo, víš, ten měl úplně bílé vlasy. Pamatuju si to dobře, protože mu nemohlo být víc než takových pětadvacet. Oba na sobě měli Galbatorixův znak, ale hovořili, jako by byli z Nardy. Nešlo o vojáky z povolání. Byli to pravděpodobně obyčejní chlapi, co se rozhodli pomoci chránit své domovy před urgaly, piráty, bandity... Nechtěli jsme jim zkřivit ani vlásek. Přísahám ti, Eragone, to jsme vůbec neplánovali. Ale neměl jsem na vybranou. Poznali mě. Bodl jsem toho bělovlasého muže pod bradu... Bylo to, jako když náš otec podřízl krk praseti. A pak ten druhý, tomu jsem roztránil lebku. Stále ještě cítím, jak ta kost povolila... Pamatuju si dopodrobna každou ránu, kterou jsem zasadil, od vojáků v Carvahallu až po ty na Hořících pláních... Víš, když někdy zavřu oči, nemůžu spát, protože mi jasně plane před očima zář požáru, který jsme rozpoutali v docích v Teirmu. V takových chvílích mám pocit, že se z toho zblázním.“

Eragon zjistil, že svírá hůl takovou silou, až mu zbělely klouby a na spodní straně zápěstí mu vystupují šlachy. „Jo,“ přikývl zachmuřeně. „Nejdřív to byli jen urgalové, pak to byli lidé a urgalové, a teď tahle bi-

tva... Víím, že to, co děláme, je správné, ale to *správné* nemusí být *snadné*. Kvůli tomu, kdo jsme, Vardenové očekávají, že budeme stát se Safirou v čele jejich vojska a vraždit celé prapory vojáků. Děláme to tedy. A dělali jsme.“ Hlas se mu zadržl a on zmlkl.

Vřava doprovází každou velkou změnu, promluvila k nim oběma Safira. A my jsme okusili víc než pořádnou dávku, protože jsme hybnou silou té změny. Jsem drak a nelituji smrti těch, kdo nás ohrožovali. Zabít strážce v Nardě možná není skutek, který by se měl opěvovat, ale ani takový, za který by měl člověk pocítovat vinu. Musels to udělat. Když musíš bojovat, Rorane, nedává ti divoká radost z boje křídla? Nezakusil jsi potěšení, že stojíš proti rovnocennému protivníkovi, a uspokojení, když vidíš těla svých nepřátel na hromadě před sebou? Eragone, tys to zažil. Pomoz mi to vysvětlit tvému bratranci.

Eragon zíral do uhlíků. Vyslovila velkou pravdu, kterou si sám nechtěl přiznat; snad proto, že kdyby souhlasil s tím, že člověk může mít požitek z násilí, znamenalo by to, že je někým, kým by dřív vždycky opovrhoval. A tak raději mlčel. Zdálo se, že Roran sedící naproti němu je na tom podobně.

32

Něžnějším hlasem Safira dodala: *Nezlob se. Nechtěla jsem tě rozčítit... Někdy zapomínám, že sis stále ještě nezvykl na tyhle pocity, zatímco já musela bojovat zuby nehty o přežití od chvíle, co jsem se vylíhla.*

Eragon vstal, přešel k sedlovým brašnám a vytáhl malou kameninovou nádobku, kterou dostal od Orika před odjezdem, a dal si dva pořádné doušky malinové medoviny. Zahřály ho v žaludku. S úšklebkem podal lahvičku Roranovi, aby se také napil.

Po několika dalších douškách, když medovina konečně zmírnila jeho špatnou náladu, Eragon řekl: „Zítřa možná budeme mít problém.“

„Jak to myslíš?“

Eragon směřoval svá slova i k Safíře. „Pamatuješ, jak jsem říkal, že my – Safira a já – si snadno poradíme s ra'zaky?“

„Jo.“

To si taky poradíme, ujistila je Safira.

„No, přemýšlel jsem o tom, zatímco jsme špehovali kolem Helgrindu, a už si tím nejsem tak jistý. Existuje téměř neomezené množství způsobů, jak provést nějaké kouzlo. Například pokud chci rozdělát oheň, mohl bych ho zažehnout horkem sesbíraným ze vzduchu nebo ze země; mohl bych stvořit plamen z ryzí energie; mohl bych vyvolat blesk; mohl

bych soustředit množství slunečních paprsků do jediného bodu; mohl bych použít tření a tak podobně.“

„A dál?“

„Problém je v tom, že i když umím udělat určitou věc pomocí řady kouzel, může mi v tom někdo *zabránit* jediným protikouzlem. Když určitou věc zmaříš, už nemusíš vymýšlet speciální kouzla proti různým vlastnostem každého jednotlivého zaklínadla.“

„Pořád nechápu, co to má společného se zítřkem.“

Já *ano*, sdělila Safira jim oběma. Okamžitě totiž pochopila, co z toho vyplývá. *Znamená to, že během posledního století Galbatorix...*

„...možná očaroval ra'zaky takovými kouzly...“

...*kteřá je ochrání proti...*

„...celému spektru kouzel. Pravděpodobně je...“

...*nedokážeme zabít žádným...*

„...ze slov pro usmrcení, která jsem se naučil, ani žádným...“

...*útokem, který můžeme předem naplánovat. Možná...*

„...se budeme muset spolehnout...“

„Přestaňte!“ vykřikl náhle Roran. Bolestně se pousmál. „Přestaňte, prosím. Bolí mě hlava, když tohle děláte.“

Eragon se s otevřenými ústy odmlčel; až do tohoto okamžiku si neuvědomoval, že on i Safira se v řeči střídají. To zjištění ho potěšilo: znamenalo, že dosáhli nové úrovně spolupráce a dokážou jednat společně jako jediná bytost, což jim dávalo mnohem větší moc, než jakou by měli každý sám. Také ho to však znepokojilo, když si uvědomil, jak takové partnerství musí svou podstatou potlačovat individualitu těch, kteří je v určitých chvílích sdílejí.

Pak zavřel pusu a zachechtal se. „Promiň. Mám obavy z tohohle: pokud byl Galbatorix tak prozíravý, že provedl jistá bezpečnostní opatření, pak zřejmě můžeme ra'zaky zneškodnit pouze silou svých paží. Pokud to je pravda...“

„Zítřka ti budu jenom překážet.“

„Nesmysl. Možná jsi pomalejší než ra'zakové, ale nepochybuji o tom, že mají proč se obávat tvé zbraně, Rorane Kladivo.“ Ta lichotka Rorana očividně potěšila. „Nejnebezpečnější by pro tebe bylo, kdyby tě ra'zakové nebo lethrblaka dokázali oddělit od Safiry a ode mě. Čím blíže se budeme držet u sebe, tím bezpečnější to pro nás všechny bude. Safira a já

se vynasnažíme ra'zaky a lethrblaka zaměstnat, ale někdo z nich nám může proklouznout. Čtyři proti dvěma – to je dobrá šance, ale jen pokud patříš k těm čtyřem.“

Eragon se obrátil k Safíře: *Kdybych měl meč, určitě bych byl s to ra'zaky zabít sám, ale nevím, jestli dokážu ubít dva tvory, kteří jsou stejně rychlí jako elfové, jenom obyčejnou holí.*

To ty jsi trval na tom, že budeš nosit tuhle suchou větev místo pořádné zbraně, opáčila jízlivě. Pamatuješ? Říkala jsem ti, že možná nebude stačit proti tak nebezpečným nepřátelům, jako jsou ra'zakové.

Eragon to nerad přiznal. *Pokud moje kouzla selžou, budeme daleko zranitelnější, než jsem čekal... Zítřek by opravdu mohl skončit velmi špatně.*

Roran navázal na rozhovor, do něhož byl prve zasvěcený: „Tyhle kouzla, to není žádná legrace.“ Kláda, na které seděl, táhle zanaříkala, když se opřel lokty o kolena.

„To tedy není,“ souhlasil Eragon. „Nejtěžší je snažit se předvídat, jaká kouzla mohou použít; většinu času přemýšlím, jak bych se ochránil, kdyby mě napadli tak nebo tak, a jestli by druhý kouzelník čekal, že udělám to či ono...“

„Dokázal bys zajistit, abych byl stejně silný a rychlý jako ty?“

Eragon ten nápad zvažoval několik minut, než řekl: „Nevím jak. Energie, kterou bych na to potřeboval, by musela odněkud přijít. Safira a já bychom ti ji mohli dát, ale pak bychom ztratili právě tolik rychlosti a síly, kolik bychom ti přidali.“ Nezmínil se však, že je také možné nasávat energii z rostlin a zvířat v blízkém okolí, avšak za strašlivou cenu: smrt těchto bytostí, jejichž životní sílu člověk vysál. Tento postup byl obrovským tajemstvím a Eragon cítil, že by ho neměl vyzrazovat jen tak, pokud vůbec. Navíc by to Roranovi stejně nijak nepomohlo, protože na Helgrindu toho rostlo a žilo příliš málo, než aby mu to mohlo dodat potřebnou energii.

„A můžeš mě naučit kouzlit?“ Když Eragon zaváhal, Roran rychle dodal: „Nemyslím teď, samozřejmě. Nemáme čas a stejně nečekám, že by se člověk mohl stát kouzelníkem přes noc. Ale jinak si říkám, proč by to nešlo? Vždyť jsme bratrance. V žilách nám proudí stejná krev. A byla by to užitečná dovednost.“

„Nevím, jak se někdo, kdo není Jezdec, může naučit kouzlit,“ přiznal Eragon. „Nic takového jsem nikdy nestudoval.“ Rozhlédl se a sebral ze

země plochý, kulatý kamínek a hodil ho Roranovi, který jej pohotově chytil. „Hele, zkus tohle: soustřeď se na to, abys zvedl kámen asi o půl metru nad svoji dlaň, a vyslov přitom ‚Stenr rísa‘.“

„Stenr rísa?“

„Přesně tak.“

Roran se zamračil na kámen takovým způsobem, že to Eragonovi připomnělo jeho vlastní výcvik. Nemohl si pomoci a trochu se mu zasteskalo po dnech, kdy ho učival Brom. Roranovo obočí se spojilo soustředěným úsilím, rty se mu zúžily do úšklebku a zavrčel: „Stenr rísa!“ tak důrazně, že Eragon skoro čekal, že kámen odletí někam do dálky.

Nic se však nestalo.

Roran se zakabonil ještě víc a příkaz zopakoval: „Stenr rísa!“

Kámen se ani nepohnul.

„Inu,“ povzbuzoval ho Eragon, „zkoušej to dál. To je jediná rada, kterou ti mohu dát. Ale“ – varovně vztyčil ukazovák – „kdybys náhodou *uspěl*, určitě za mnou hned přijď nebo, když nebudu nablízku, vyhledej jiného kouzelníka. Protože kdybys začal dělat pokusy s kouzlením bez znalosti pravidel magie, mohl bys zabít sebe i jiné. Hlavně si pamatuj jedno: pokud provedeš kouzlo, které vyžaduje příliš mnoho energie, *zemřeš*. Nepouštěj se do věcí, které jsou nad tvoje schopnosti a síly, nesnaž se znovu oživit mrtvé a nesnaž se cokoli vrátit zpět.“

Roran přikývl, oči měl stále upřené na kámen.

„Ale teď kouzla stranou. Právě jsem si uvědomil, že existuje něco mnohem důležitějšího, co se potřebuješ naučit.“

„Co?“

„Potřebuješ se naučit skrýt své myšlenky před Černou rukou, Du Vrangr Gata a jim podobnými. Víš už spoustu věcí, které by mohly Vardenům uškodit. Proto je nesmírně důležité, aby ses vycvičil právě v tomhle, jakmile se vrátíme. Dokud se nebudeš umět bránit před slídky, ani Nasuada, ani já, ani nikdo jiný ti nebude moci svěřit informace, které by mohly nějak pomoci našim nepřítelům.“

„Tomu rozumím. Ale proč jsi mluvil i o Du Vrangr Gata? Ti přeci slouží tobě a Nasuadě.“

„To ano, ale i mezi našimi spojenci je nemálo těch, kteří by obětavali svou pravou ruku“ – lehce se ušklíbl nad trefností tohoto přirovnání – „aby vyčmouchali naše plány a tajemství. A zajímají je bohužel i ty

tvoje. Stal se z tebe někdo, Rorane. Zčásti díky tvým činům a zčásti proto, že my dva jsme příbuzní.“

„Já vím. Je to divné, když tě poznávají lidé, se kterými ses nikdy nesetkal.“

„To je.“ Eragona na jazyku svrbělo několik dalších, souvisejících postřehů, ale odolal nutkání rozvíjet tohle téma dál; proberou to jindy. „Teď když víš, jaké to je, když se jedna mysl dotkne druhé, mohl by ses pro změnu naučit, jak se sám dotknout cizího vědomí.“

„Nejsem si úplně jistý, jestli bych to chtěl umět.“

„Nevadí. Třeba to ani nedokážeš. Tak či onak, než to začneš zjišťovat, měl by ses nejdřív věnovat umění obrany.“

Roran povytáhl obočí. „Jak?“

„Vyber si něco – zvuk, obraz, pocit, cokoli – a v duchu se na to soustřed, dokud to nevytěsní všechny ostatní myšlenky.“

„A to je celé?“

„Není to tak snadné, jak si myslíš. Pokračuj, zkus to. Až budeš připravený, dej mi znamení a já se podívám, jak ti to jde.“

36

Uběhlo několik okamžiků. Když pak Roran luskl prsty, Eragon zaměřil své vědomí a byl nesmírně zvědavý, co bratranec dokázal.

Eragonova soustředěná mysl narazila plnou silou do zdi vystavěné z Roranových vzpomínek na Katrinu a zastavila se. Nedokázal najít žádné slabé místo, otvor nebo prasklinu ani podkopat neproniknutelnou zábranu, která před ním stála. V tom okamžiku celou Roranovu bytost prostupovaly jeho city ke Katrině; jeho obrana předčila všechny, které Eragon dosud poznal, protože v Roranově mysli nebylo nic, čeho by se mohl zachytit a využít to, aby bratrance ovládl.

Pak Roran pohnul levou nohou a dřevo pod ním hlasitě zavržalo.

V tom okamžiku se stěna, do níž se Eragon opíral, rozbila na desítky kousků, protože Rorana rozptýlila spousta protichůdných myšlenek: *Co to... Sakra! Nevšímej si toho, dostane se dovnitř. Katrina, vzpomeň si na Katrinu. Nevnímej Eragona. Ta noc, kdy souhlasila, že si mě vezme, vůně trávy a jejích vlasů... Je to on? Ne! Soustřed se! Ne...*

Eragon využil Roranova zmatení, vyrazil kupředu a silou svého vědomí zneschopnil Rorana dřív, než se stačil znovu obrnit.

Pochopil jsi, jak to funguje, sdělil mu Eragon, pak se stáhl z Roranova vědomí a nahlas řekl: „Ale budeš se muset naučit zůstat soustředěný,

i když se ocitneš uprostřed bitvy. Musíš se naučit myslet bez myšlení... oprostít se od všech nadějí a obav, chránit tu jedinou myšlenku, která je tvým brněním. Elfové mě naučili něco, co mi hodně pomáhalo: přerýkávat si hádanku, kus básně nebo písně. Když máš něco, co bys mohl opakovat pořád dokola, je mnohem snazší nezatoulat se v myšlenkách jinam.“

„Budu na tom pracovat,“ slíbil Roran.

Tichým hlasem se Eragon ještě zeptal: „Ty ji opravdu miluješ, vid’?“ Bylo to spíš konstatování než otázka, protože odpověď byla samozřejmá a on se v téhle oblasti necítil příliš jistě. Milostné vztahy se svým bratrancem nikdy neprobíral, i když spolu v minulých letech dokázali dlouhé hodiny debatovat o přednostech mladých žen v Carvahallu a okolí. „Jak se to stalo?“

„Líbila se mi. A já se líbil jí. Podrobnosti přece nejsou důležité.“

„Ale jdi,“ řekl Eragon. „Byl jsem tehdy příliš našťavaný, abych se tě na to zeptal, než jsi odešel do Therinsfordu, a znovu jsme se setkali teprve před čtyřmi dny. Jsem prostě zvědavý.“

Kůže kolem Roranových očí se natahovala a krabatila, jak si usilovně mnul spánky. „Nevím, co bych o tom ještě řekl. Zkrátka jsem ji měl vždycky rád. Moc to neznamenalo, dokud jsem se nestal mužem, ale když jsem dospěl, začal jsem uvažovat, koho si vezmu a která by se měla stát matkou mých dětí. Během jedné z našich návštěv v Carvahallu jsem zahlédl Katrinu, jak zastavila u Loringova domu, aby utrhla mechovou růži rostoucí ve stínu okapu. Usmála se, když na květinu pohlédla... Byl to tak něžný úsměv a tak radostný, že jsem se v tu chvíli rozhodl, že si přeju, aby se takhle usmívala znovu a znovu, a že se chci na ten úsměv dívat až do smrti.“ V Roranových očích se zaleskly slzy, ale neskanuly mu po tváři, a když po chvílce zamrkal, samy zmizely. „V tomhle ohledu jsem asi bohužel selhal.“

Po zdvořilé odmlce se Eragon vyptával dál: „Takže ses jí dvořil? Co jsi ještě dělal kromě toho, žes po mně Katrině posílal pozdravy?“

„Ptáš se jako někdo, kdo potřebuje radu.“

„Kdepak. To se ti jen zdá...“

„Tak teď jsi na řadě ty,“ vybědl ho Roran. „Přece poznám, když lžeš. Najednou se tak přihloupale usmíváš a zrudnou ti uši. Elfové ti možná dali novou tvář, ale v tomhle ses tedy nezměnil. Co je mezi tebou a Aryou?“

Roranova velká vnímavost Eragona znepokojila. „Nic! Ten měsíc ti asi popletl mozek.“

„No tak, ven s tím. Hltáš každé její slovo, jako by vypouštěla diamanty, a zíráš na ni tak hladově, jako by šlo o obrovskou hostinu vystrojenou o palec dál, než kam dosáhneš.“

Ze Safířiných nozder vyrazil obláček tmavě šedého kouře, když přidrušeně zahřímala.

Eragon si nevšiml jejího potlačovaného veselí a odpověděl: „Arya je elfka.“

„A velmi krásná. Špičaté uši a sešíkmené oči jsou jen drobné nedostatky, když uvážíš její celkový půvab. Ostatně, ty sám teď vypadáš jako kočka.“

„Arye je víc než sto let.“

Ta informace Rorana zaskočila; povytáhl obočí a podivil se: „Tomu se mi ani nechce věřit! Vždyť je v rozkvětu mládí.“

„V tom máš pravdu.“

„Všechno tohle má sice svůj význam, ale ty mi tu uvádíš jen samé rozumové důvody, Eragone, a srdce málokdy poslouchá rozum. Tak řekni, líbí se ti, nebo ne?“

Jestli se mu nelíbí, poznamenala Safira jak k Eragonovi, tak k Roranovi, tak se sama pokusím Aryu políbit.

Safíro! Eragon ji zahanbeně plácnul přes nohu.

Roran byl dost uvážlivý, aby dál Eragona nepopichoval. „Odpověz tedy na mou původní otázku a řekni mi, jak se věci mají mezi tebou a Aryou. Mluvil jsi o tom někdy s ní nebo s její rodinou? Zjistil jsem, že není moudré nechávat takové věci zahrnut.“

„Jo,“ povzdechl si Eragon s očima upřenýma na leštěný hloh. „Mluvil jsem s ní.“

„A jak to dopadlo?“ Když Eragon hned neodpověděl, Roran otráveně zvolal: „Dostat z tebe nějakou odpověď je těžší než táhnout Birku blátem.“ Eragon se uchechtl při zmínce o Birkovi, jednom z jejich těžných koní. „Safíro, vysvětlíš mi aspoň ty tuhle záhadu? Jinak se obávám, že se nikdy nic nedozvím.“

„Nevedlo to nikam. Vůbec nikam. Nechce mě.“ Eragon promluvil klidně, tak jako by komentoval neštěstí někoho jiného, ale v jeho nitru zuřil příval bolesti tak prudké a hluboké, že ucítil, jak se od něj Safira trochu odtáhla.

„To je mi líto,“ pronesl tiše Roran.

Eragon polkl knedlík v krku a ten prošel kolem rány v jeho srdci a pak dolů, do sevřeného žaludku. „To se stává.“

„Vím, že to v tuhle chvíli zní asi nepravděpodobně,“ chlácholil ho Roran, „ale jsem si jistý, že poznáš jinou ženu, díky které na Aryu zapomeš. Existuje spousta dívek – a víc než pár vdaných žen, to bych se vsadil – které by potěšilo, kdyby upoutaly pozornost Jezdce. Nebudeš mít problém najít si ženu mezi všemi těmi krasavicemi v Alagaësi.“

„A co bys dělal ty, kdyby Katrina odmítla tvou nabídku?“

Při té otázce Roran oněměl; bylo zřejmé, že si nedokáže představit, jak by zareagoval.

Eragon pokračoval. „Přestože si to ty, Arya a všichni ostatní pravděpodobně nemyslíte, *já vím*, že v Alagaësi žijí i jiné půvabné ženy a že se lidé mohou zamilovat víc než jednou. Kdybych trávil čas ve společnosti dvorních dam krále Orrina, opravdu bych nejspíš usoudil, že se mi některá z nich líbí. Jenže já to nemám tak jednoduché. I kdybych se dokázal zamilovat do jiné – a srdce, jak jsi poznamenal, je nestálá bestie – zůstává otázkou: měl bych?“

„Hovoříš teď jazykem spleťtým jako kořeny jedle,“ poznamenal Roran. „Nemluv v hádankách.“

„Dobrá, tak tedy: která lidská žena může pochopit, kdo a co jsme, nebo si představit rozsah mých sil? Která může sdílet můj život? Je jich jen pár a všechny to jsou kouzelnice. A kolik se mezi nimi najde, nebo dokonce mezi ženami všeobecně, nesmrtelných?“

Roran se od srdce, hlasitě rozesmál, až se to rozléhalo celou roklí. „Možná bys mohl chtít ještě modré z nebe, nebo...“ Pak se zarazil a ztuhl, jako by chtěl vstát, nakonec úplně znehybněl. „To není možné, že jsi...“

„Jsem.“

Roran těžko hledal slova. „Jde o důsledek tvojí proměny v Ellesmře, nebo to patří k tomu, že jsi Jezdcem?“

„Patří to k Jezdcům.“

„Tím se tedy vysvětluje, proč Galbatorix ještě nezemřel.“

„Jo.“

Větev, kterou Roran přihodil do ohně, se s tlumeným prasknutím rozprskla na kusy, když uhlíky zahřály zkroucený kus dřeva natolik, že

uzavřená skulinka plná vody nebo mízy, jež po nesčetná desetiletí nějak unikala slunečním paprskům, vybuchla a změnila se v páru.

„Ta myšlenka je tak... nekonečná, je to skoro nepředstavitelné,“ řekl Roran. „Smrt je přece naší součástí. Vede nás. Utváří nás. Dohání nás k šílenství. Můžeš zůstat člověkem, pokud před sebou nemáš žádný smrtelný konec?“

„Není to nezvratné,“ podotkl Eragon. „Stále mě můžou zabít mečem nebo šípem. A taky můžu dostat nějakou nevyhléditelnou nemoc.“

„Ale pokud se vyhneš těmto nebezpečím, budeš žít navěky.“

„Pokud se jim vyhnu, tak ano. Safira a já *přetrváme*.“

„Vypadá to jako požehnání a zároveň prokletí.“

„Ano. Nemohu si s čistým svědomím vzít ženu, která zestárne a zemře, zatímco já zůstanu nedotčený časem; taková zkušenost by byla krutá pro nás oba. A také myšlenka, že si po dlouhá staletí budu brát jednu ženu za druhou, mi připadá poněkud skličující.“

„Dokázal bys pomocí kouzla někoho učinit nesmrtelným?“ zeptal se Roran.

40

„Můžeš ztmavit bílé vlasy, můžeš vyhladit vrásky a odstranit šedý zákal, a pokud jsi ochotný zajít obzvlášť daleko, můžeš dát šedesátiletému muži tělo, které měl v devatenácti. Přesto elfové nikdy nepřišli na způsob, jak obnovit něčí duši, aniž by zničili jeho vzpomínky. A kdo by si přál každých pár desetiletí vygumovat vlastní totožnost výměnou za nesmrtelnost? Pak by ten, kdo by žil dál, byl vlastně někým úplně jiným. Starý mozek v mladém těle také není řešení, protože ten náš i při tom nejlepším zdraví vydrží sotva sto let, nanejvýš ještě o pár let déle. A prostě zastavit něčí stárnutí také nemůžeš. To by způsobilo celou řadu dalších problémů... Ach, elfové a lidé vyzkoušeli tisíce nejrůznějších způsobů, jak zabránit smrti, ale nikdo z nich neuspěl.“

„Jinými slovy,“ shrnul to prostě Roran, „je pro tebe bezpečnější milovat Aryu než osvobodit své srdce, aby ho uchvátila lidská žena.“

„Koho jiného si *můžu* vzít než elfku? Zvlášť když uvážím, jak teď vypadám.“ Eragon potlačil touhu zvednout ruku a dotknout se zakřivených špiček svých uší, jak to míval ve zvyku. „Když jsem žil v Ellesméré, bylo pro mě snadné vyrovnat se s tím, jak draci změnilí můj vzhled. Přece jen mi krom toho dodali řadu schopností. Navíc elfové ke mně byli po Agaetí Blödhren přátelštější. Teprve když jsem se vrátil zpátky k Var-

denům, tak jsem si uvědomil, jak jsem teď *jiný*... To mě také trápí. Už nejsem pouhý člověk, ale nejsem ani elf. Jsem něco jiného, něco mezi: směsice, míšenec.“

„Vzchop se přece!“ snažil se ho povzbudit Roran. „Nemusíš si dělat starost s tím, že budeš žít věčně. Galbatorix, Murtagh, ra'zakové, a dokonce i kterýkoli z vojáků Království nás každou chvíli může prošpikovat ocelí. Jiný muž by se nestaral o budoucnost a pil by a hýřil, dokud ještě má příležitost užívat si tohoto světa.“

„Vím, co by na to řekl otec.“

„A návdavkem by nám ještě přidal pěkný výprask.“

Společně se zasmáli a pak se mezi nimi rozhostilo jako obvykle ticho, odmlka způsobená nejen únavou a důvěrností, ale i mnoha rozdíly, které jim osud nečekaně způsobil, ačkoli kdysi žili téměř na chlup stejným životem.

Měli byste jít spát, připomněla jim Safira. Je pozdě a zítra musíme brzo vstávat.

Eragon pohlédl k černé nebeské klenbě a podle toho, jak se pootočily hvězdy, se snažil určit, kolik asi může být hodin. Bylo později, než čekal. „Rozumná rada,“ souhlasil ochotně. „Jen bych si přál, abychom měli víc času na odpočinek, než vtrhneme na Helgrind. Bitva na Hořících pláních vysála všechny Safířiny a moje síly a ještě jsme se úplně nezotavili, protože jsme pak hned letěli sem a během posledních dvou večerů jsem také mnoho energie přemístil do pásu Belota Moudrého. Stále mě bolí ruce a nohy a mám víc ran, než dokážu spočítat. Podívej...“ Uvolnil poutka na manžetě levého rukávu košile, odhrnul měkké *lámarae* – látku, kterou elfové tkají křížem z vlny a kopřivových vláken – a odhalil ošklivý žlutý pás v místě, kde mu štít zmáčkl předloktí.

„Ha!“ zvolal Roran. „Tomuhle říkáš zranění? Víc jsem si ublížil, když jsem si dnes ráno ukopnul palec. A tady, ukážu ti ránu, na kterou může být muž skutečně pyšný.“ Rozšněroval si levou botu, stáhl ji a vyhrnul si nohavici, aby odhalil černý pruh široký jako Eragonův palec, který vedl šikmo přes stehenní sval. „Dostal jsem rukojetí kopí, když se nějaký voják otáčel.“

„Působivé, ale já mám ještě něco lepšího.“ Eragon se vysvlékl z tuniky, vytáhl si košili z kalhot a odkryl bok, aby Roranovi ukázal obrovskou modřinu, která se táhla přes jeho žebra, a také pohmožděninu podobné

barvy na břicho. „Šípy,“ vysvětlil. Potom si odkryl pravé předloktí a odhalil škrábanec, který byl stejný jako ten na jeho druhé ruce; tenhle si udělal, když odrazil útok meče chráničem předloktí.

Teď byla zase řada na Roranovi, obnažil tedy pruh nepravidelných modrozelených skvrn velikosti zlatáku, které mu vedly od levého podpaždí dolů ke kříži – ty zase byly následkem pádu na hromadu kamení a vypouklého brnění.

Eragon si prohlížel ta zranění, pak se škodolibě zachechtal a zvolal: „Pche, tohle jsou jenom škrábance! Ztratil ses a vběhl snad do růžového keře? Ale já mám jednu ránu, která tyhle hravě překoná.“ Sundal si obě boty, pak vstal a spustil kalhoty, takže tam stál jen v košili a vlněných spodkách. „Máš snad lepší?“ zeptal se vítězoslavně a ukázal na vnitřní stranu stehen. Kůži tam měl pokrytou pestrou kombinací modřin, jako by byl nějakým exotickým ovocem, které, jak dozrává, postupně mění barvy od jablkově zelené po zahrávající červenou.

„Ouvej,“ ušklíbl se Roran. „Copak se ti stalo?“

42 „Seskočil jsem ze Safiry, když jsme ve vzduchu bojovali s Murtaghem a Trnem. Tak jsem také zranil Trna. Safíře se povedlo slétnout pode mě a chytit mě dřív, než jsem dopadl na zem, ale mé přistání na jejím hřbetě bylo trochu tvrdší, než bych si byl přál.“

Roran se zarazil a mírně se zachvěl. „Vede to až úplně...“ Odmlčel se a udělal letmý posunek směrem nahoru.

„Bohužel.“

„Pak musím přiznat, že to je skutečně pozoruhodné zranění. Na to můžeš být pyšný; je to docela výkon, zranit se takovým způsobem a zrovna na *tomhle*... místě.“

„Jsem opravdu rád, že to dokážeš ocenit.“

„No,“ pokračoval Roran, „možná máš ty nejhorší podlitiny, ale mně ra'zakové způsobili takové zranění, jaké nemáš ani ty, protože draci, jak jsem pochopil, ti odstranili ránu ze zad.“ Zatímco mluvil, svlékl si košili a popošel blíž do mihotavého světla uhlíků.

Eragon vytřeštil oči, ale pak se vzpamatoval a zakryl svůj šok neurčitějším výrazem. Vyčítal si, že jistě přehání, a pomyslel si: *Nemůže to být tak zlé.* Ale čím déle si zranění prohlížel, tím byl zdrcenější.

Kolem Roranova pravého ramene se táhla dlouhá, svraštělá jizva, červená a lesklá, která začínala na klíční kosti a končila v pülce paže.

Bylo zřejmé, že mu ražakové usekli kus svalu a že sval znovu nesrostl, poněvadž kůže pod jizvou byla znetvořena nevzhlednou vypouklinou, jak se svalová vlákna odtrhla od sebe. O kus výš se kůže naopak propadala dovnitř a vytvářela zhruba půl palce hlubokou jamku.

„Rorane, tohle jsi mi měl ukázat už dávno. Netušil jsem, že tě ražakové tak vážně zranili... Dělá ti potíže hýbat paží?“

„Do strany ani dozadu ne,“ odpověděl Roran a předvedl mu to. „Ale dopředu můžu zvednout ruku jen asi do výšky... prsou.“ Ušklíbl se a spustil paži. „I to je však dřina; musím si to stále procvičovat, jinak mám ruku odepsanou. Nejlepší způsob, který jsem objevil, je přehodit paži zezadu dopředu a nechat ji přistát na cokoli, co se snažím uchopit. Párkrát jsem si už odřel klouby, než jsem tenhle trik zvládl.“

Eragon v rozpacích převaloval hůl mezi dlaněmi. *Měl bych?* zeptal se Safiry.

Myslím, že musíš.

Možná toho zítra budeme litovat.

Budeš mnohem víc litovat toho, jestli Roran zemře jen proto, že nemohl mávat kladivem, když to bylo zapotřebí. Pokud vytáhneš energii z našeho okolí, nemusíš se tím unavit.

Víš, že to dělám nerad. Dělá se mi špatně, když o tom jen mluvím.

Naše životy jsou důležitější než životy mravenců, opáčila Safira.

Ne pro mravence.

A ty jsi mravenec? Neříkej nesmysly, Eragone. Nehodí se to k tobě.

Eragon s povzdechem odložil hůl a pokynul Roranovi. „Pojď, vyléčím ti to.“

„Ty to dokážeš?“

„Nejspíš ano.“

Roranovou tváří přelétl chvilkový nával radostného vzrušení, pak ale zaváhal a zatvářil se ustaraně. „Teď? Je to moudré?“

„Jak pravila Safira – lépe, když ti to ošetřím teď, dokud můžu, než aby tě toto zranění stálo život nebo ohrozilo nás ostatní.“ Roran přistoupil blíž a Eragon mu položil pravou ruku na zarudlou jizvu. Současně svým vědomím zapátral po okolí a obsáhl stromy, rostliny a zvířata, která obývala rokli, a vyloučil ze svého záběru ta, u nichž se bál, že jsou příliš slabá, aby kouzlo přežila.

Poté začal Eragon zpívat ve starověkém jazyce. Kouzlo, které odříkával, bylo dlouhé a složité. Uzdravit takovou ránu bylo mnohem náročnější než nechat vyrůst novou kůži a byla to nanejvýš obtížná záležitost. Spoléhal na léčebné formule, které se učil v Ellesmére a věnoval mnoho týdnů, aby se je naučil nazpaměť.

Zatímco vypouštěl kouzlo, stříbřité znamení na jeho dlani, gedwëy ignasia, zářilo jako dobřela rozžhavený kov. Vzápětí bezděčně zasténal, když v myšlenkách třikrát zemřel – jednou s každým ze dvou ptáčků hnízdících v nedalekém jalovci a také s hadem skrytým mezi skalami. Roran pohodil hlavou dozadu a vycenil zuby v neslyšném výkřiku, když jeho ramenní sval poskočil a zavlhl se pod povrchem hojící se kůže.

A pak bylo po všem.

Eragon se roztřeseně nadechl, skryl hlavu do dlaní a potají si otřel slzy, než začal zkoumat výsledky svojí práce. Viděl, jak Roran několikrát zvedl ramena, pak natáhl obě paže a pomalu s nimi zakroužil. Roranova ramena byla velká a kulatá, což byl výsledek roků strávených kopáním děr pro kůly plotu, taháním kamenů a obracením sena. Proti své vůli Eragon ucítil bodnutí závisti. Sám byl možná silnější, ale rozhodně ne tak svalnatý jako jeho bratranec.

Roran se zazubil. „Je to dobré, jako dřív! Možná dokonce lepší. Díky.“

„Není zač.“

„Byla to ta nejpodivnější věc. Vlastně jsem měl pocit, jako bych měl vyletět z kůže. A strašně mě to svědilo; skoro jsem si strhl...“

„Donesl bys mi kus chleba ze sedlové brašny? Mám hlad.“

„Právě jsme se navečeřeli.“

„Potřebuju si něco zakousnout potom, co použiju takovéhle kouzlo.“

Eragon popotáhl a pak vytáhl šátek a utřel si nos. Znovu popotáhl. To, co řekl, nebyla tak úplně pravda. To, co ho rozrušilo, byla daň, kterou si jeho kouzlo vyžádalo na okolní přírodě, ne kouzlo samo; obával se, že by se mohl pozvracet, kdyby si něčím rychle neuklidnil žaludek.

„Není ti špatně?“ zeptal se Roran.

„Ne.“ Protože vzpomínka na trojí smrt, kterou právě způsobil, byla v jeho mysli stále živá, Eragon sáhl po lahvičce medoviny, kterou měl při ruce, a doufal, že s její pomocí zastaví příliv morbidních myšlenek.

Vtom ho něco hrozně velkého, těžkého a ostrého uhodilo do ruky a přišpendlilo ji tak k zemi. Trhnul sebou, rozhlédl se a viděl, jak se mu

špička jednoho ze Safířiných slonovinových drápů zatíná do masa. Její těžké víčko cvaklo, když se mihlo přes tu obrovskou, třpytivou duhovku, kterou na něj upírala. Po dlouhé chvíli zvedla dráp tak, jako by člověk zvedl prst, a Eragon odtáhl ruku. Zalupal po dechu a znovu sevřel hlohovou hůl; usilovně se snažil nevšimat si medoviny a soustředit se jen na to, co je naléhavé a hmatatelné, místo aby tonul v ponurém rozjímání.

Roran vytáhl ze své brašny olámanou půlku chleba, pak se zarazil a s náznakem úsměvu se zeptal: „Nechtěl bys raději zvěřinu? Tu svoji jsem ještě nedojedl.“ Zvedl provizorní rožeň z opáleného jalovcového dřeva, na němž byly napíchnuté tři kusy dozlatova opečeného masa. Pro Eragonův citlivý nos byla jeho vůně výrazná a štiplavá a připomněla mu noci, které strávil v Dračích horách, a večere za dlouhých zim, kdy se s Roranem a Gerem sesedli kolem kamen a užívali si společnou pohodu, zatímco venku řádila divoká sněhová vánice. Sbíhaly se mu sliny. „Maso je ještě teplé,“ lákal ho Roran a zamával mu zvěřinou před nosem.

S nesmírným sebezapřením Eragon zavrtěl hlavou. „Dej mi jen chleba.“

„Seš si jistý? Opravdu se mi povedlo: není příliš tuhé, ani příliš měkké a je upečené s přiměřenou dávkou koření. Je tak šťavnaté, že když si kousneš, jako bys polkl sousto Elainina nejlepšího dušeného masa.“

„Ne, nemůžu.“

„Uvidíš, že ti bude chutnat.“

„Rorane, přestaň si mě dobírat a podej mi ten chleba!“

„Aha, už chápu, najednou vypadáš líp. Možná nepotřebuješ chleba, ale někoho, komu bys načechral peří, což?“

Eragon na něj nasupeně pohlédl a bleskurychle mu vytrhl chleba z ruky.

Zdálo se, že tohle Rorana pobavilo ještě víc, takže když se Eragon hladově zakousl do skývy, ještě poznamenal: „Nechápu, jak můžeš přežít jen na ovoci, chlebu a zelenině. Chlap přece musí jíst maso, pokud si chce udržet síly. Nechybí ti?“

„Víc, než si dovedeš představit.“

„Tak proč trváš na tom, že se budeš takhle trápit? Každý tvor na tomhle světě musí v zájmu svého přežití jíst jiné živé bytosti – byť i jenom rostliny. Tak jsme byli stvořeni. Proč se snažit vzdorovat přirozenému řádu věcí?“

Přesně to samé jsem říkala v Ellesmère, přitakala Safira, jenže on mě neposlouchal.

Eragon pokrčil rameny. „Už jsme to probírali. Dělej si, co chceš. Nebudu říkat tobě ani komukoli jinému, jak má žít. Ale já nemůžu sníst s čistým svědomím zvíře, jehož myšlenky a pocity jsem sdílel.“

Koneček Safiřina ocasu se zkroutil a její šupiny zacinkaly o zvětralý výběžek skály, který vystupoval ze země. *Ach, on je opravdu beznadějný případ.* Zvedla a natáhla krk a sebrala zvěřinu i s rožněm Roranovi rovnou z ruky. Dřevo jí zapraskalo mezi vroubkatými zuby, když skousla, a pak spolu s masem zmizelo v ohnivých hlubinách jejího břicha. *Hmm. Nepřeháněl jsi, řekla Roranovi. Takové lahodné a šťavnaté soustičko: tak měkké, tak slané a rozkošně chutné, až se skoro tetelím slastí. Měl bys mi vařit častěji, Rorane Kladivo. Akorát příště bys měl připravit rovnou několik jelenů najednou. Jinak se pořádně nenajím.*

Roran zaváhal, jako by se nedokázal rozhodnout, zda svou žádost míní vážně, a pokud ano, jak by se mohl zdvořile vyvléknout z takové nenadálé a poněkud obtížné povinnosti. Vrhł úpěnlivý pohled na Eragona, který nad jeho výrazem i jeho nezáviděníhodnou situací vyprskl smíchy.

K Eragonovi se přidal i Safiřin burácivý smích a rozléhal se roklí. Ve světle žhavých uhlíků se jí zaleskly zuby mořenovou červení.

Asi hodinu poté, co šli všichni spát, ležel Eragon na zádech vedle Safiry, zachumláný před nočním chladem v několika příkrývkách a přemítal. Všude bylo ticho a klid. Zdálo se mu, jako by nějaký mág očaroval zemi a jako by celý svět spoutal věčným spánkem, takže vše zůstane navždy zmrzlé a neměnné pod ostražitým pohledem zářivých hvězd.

Aniž by se pohnul, Eragon v duchu zašeptal: *Safiro?*

Ano, maličký?

Co když mám pravdu a on je v Helgrindu? Nevím, co bych pak měl udělat...? Řekni mi, co bych měl dělat.

To nemohu, maličký. Tohle je rozhodnutí, které musíš udělat ty sám. Zvyklosti lidí nejsou zvyklostmi draků. Já bych mu utrhla hlavu a pochutnala si na jeho těle, ale to by ti myslím nepřipadalo správné.

Budeš stát za mnou, ať se rozhodnu jakkoli?

Vždycky, maličký. Teď odpočívej. Všechno bude dobré.

Eragon s úlevou pohlédl do prázdnoty mezi hvězdami, přiměl se klidněji dýchat a začal se propadat do transu, který pro něj nahrazoval spánek. Stále si uvědomoval své okolí, ale na pozadí bílých souhvězdí začaly vystupovat postavy jeho bdělých snů a hrát zmatené a záhadné hry, jak už bývá jejich zvykem.

ÚTOK NA HELGRIND

B ylo patnáct minut před úsvitem, když se Eragon překulil na záda. Dvakrát lusknul prsty, aby probudil Rorana, a pak shrábl svoje přikrývky a svázal je do pevného rance.

Roran se zvedl ze země a udělal totéž se svými dekami.

Podívali se na sebe a zachvěli se vzrušením.

„Pokud zemřu,“ řekl naléhavě Roran, „dohlédneš na Katrinu?“

„Dohlédnu.“

„Taky jí řekni, že jsem šel do boje s radostí v srdci a s jejím jménem na rtech.“

„Řeknu jí to.“

Eragon rychle něco zamumlal ve starověkém jazyce. Úbytek sil, který okamžitě následoval, byl skoro nepostřehnutelný. „Tak. Tohle pročistí vzduch kolem nás a ochrání nás to před ochromujícími účinky dechu ra'zaků.“

Potom Eragon vytáhl z brašny drátěnou košili a odmotal pytlavinu, ve které ji měl zabalenou. Kdysi zářivý krunyř byl dosud pokrytý povlakem krve, potu a špíny z bitvy na Hořících pláních a po kroužcích se začaly šířit skvrnky rzi. Přesto bylo brnění bez trhlin, protože ty opravil ještě předtím, než se vydali do Království.

Eragon si oblékl košili s koženým zadním dílem a nakrčil nos nad zápachem smrti a zoufalství, který z ní byl cítit, pak si na předloktí nasadil zdobené chrániče a na nohy holenní brnění. Na hlavu si natáhl vycpanou čapku, drátěnou kapuci a ocelovou helmu. Svou vlastní helmu ztratil – tu, kterou nosil ve Farthen Dûru a do níž mu trpaslíci vyryli znak Dûrgrimst Ingeitum – spolu se svým štítem při

vzdušném souboji mezi Safirou a Trnem. Na ruce natáhl drátěné rukavice.

Roran se vyzbrojil podobně jako on, ale přidal k brnění ještě dřevěný štít. Okraj štítu byl pobitý pásem měkkého železa, aby lépe zachytil a odrazil meč nepřítele. Eragonovu levou paži nezatěžoval žádný štít; hlohovou hůl potřeboval držet oběma rukama.

Přes záda si Eragon přehodil toulec od královny Islanzadí. Kromě dvaceti těžkých dubových šípů opatřených šedými husími pery toulec obsahoval luk se stříbrným kováním, který pro něj královna vyzpívala z tisu. Luk už měl napjatou tětivu a byl připraven k použití.

Safira netrpělivě přešlapovala na místě. *Pojďme už!*

Jakmile zavěsili brašny a zásoby na větev jalovce, vyšplhali Safiře na hřbet. Neplýtvali časem na osedlání; postroj na sobě měla už od včerejšího večera. Vytvarovaná kůže byla pod Eragonem teplá, skoro horká. Sevřel jeden z ostnů na krku Safiry – aby udržel rovnováhu během nadálých změn směru – zatímco Roran jej jednou silnou paží objal kolem pasu a ve druhé svíral kladivo.

Pod Safirinou váhou zapraskal kus břidlice, když se z příkrčení jediným závrtným skokem vyšvihla na okraj rokle, kde chvíli balancovala, než roztáhla obrovská křídla. Zvedla křídla k nebi a tenké membrány zasvištěly vzduchem. Takto zvednutá křídla vypadala jako dvě průsvitné modré plachty.

„Ne tak pevně,“ zabručel Eragon.

„Promiň,“ řekl Roran a povolil své objetí.

Safira znovu vyskočila, takže už nebylo možné pokračovat v rozhovoru. S mocným *huš* máchla křídly a vznesla se ještě výš. S každým dalším mávnutím stoupali blíž k tenké, rovné vrstvě mraků.

Když Safira zamířila k Helgrindu, Eragon letmo pohlédl doleva a zjistil, že několik mil odsud je vidět široký pás jezera Leona. Z vody stoupala hustá mlha, šedá a přízračná v časném ranním světle, jako by na hladině hořel čarodějný oheň. I když se Eragon snažil, ani svým ostřížím zrakem nedohlédl na vzdálenější břeh, natož k jižním výběžkům Dračích hor za ním, což ho mrzelo. Už to bylo tak dávno, co naposledy spatřil horská úbočí svého dětství.

Na severu se nacházela Dras-Leona, obrovská, nesourodá masa, jejíž hranatá silueta vystupovala z mlhy valící se od západu. Jedinou budo-

vou, kterou Eragon dokázal rozpoznat, byla katedrála, kde ho napadli ra'zakové; špička její věže se tyčila nad městem jako ostnatý hrot kopí.

A Eragon věděl, že někde v krajině ubíhající pod nimi se nacházejí pozůstatky tábořiště, u kterého ra'zakové smrtelně zranili Broma. Dovolil, aby se v něm vzdemul všechen hněv a zármutek nad událostmi toho dne – a také nad smrtí Gera a zničením jejich farmy – a dodal mu tak odvalu, nebo spíš *neodbytnou touhu pomstít je* a postavit se ra'zakům v boji.

Eragone, řekla Safira, dnes nemusíme střežit naši mysl a tajit naše myšlenky před ostatními, že ne?

Ne, pokud se neobjeví další kouzelník.

Před nimi se rozzářil vějíř zlatého světla, jak nad obzor vyšplhal okraj slunečního kotouče. Ve světě do té chvíle šedivém se v mžiku probudila k životu celá škála barev: mlha bíle zářila, voda postupně zmodrala do sytých tónů, blátem natřená zeď obklopující centrum Dras-Leony odkryla své zašle žluté plochy, stromy se zahalily do všech odstínů zelené a půda zrudla do červena a oranžova. Helgrind však zůstával stejný jako vždy – černý.

50 Jak se přibližovali, hora z kamene se rychle zvětšovala. Dokonce i ze vzduchu vypadala děsivě.

Když se Safira prudce snesla k úpatí Helgrindu, naklonila se doleva tak, že by Eragon s Roranem málem spadli, kdyby neměli nohy připoutané k sedlu. Pak se řítila kolem suťovitého svahu a nad oltářem, kde své obřady vykonávali kněží Helgrindu. Během těchto manévrů se do okraje Eragonovy helmy opřel vítr, jehož skučení jej skoro ohlušilo.

„Takže co?“ vykřikl Roran. Neviděl před sebe.

„Otroci jsou pryč.“

Eragon pocítil, jak ho obrovská tíha přitiskla do sedla, když Safira zastavila svůj střemhlavý let a ve spirále stoupala vzhůru kolem Helgrindu a hledala vchod do úkrytu ra'zaků.

Není tu díra ani pro pouštní myš, prohlásila nakonec. Zpomalila a nakonec zůstala stát ve vzduchu, kousek před hřebenem, který spojoval dva nejvyšší vrcholy. Členitý povrch skály zesiloval dunění vydávané každým máchnutím jejích křídel, až to zaznívalo jako hřmění. Eragonovi začaly z prudkých poryvů vzduchu slzet oči.

Zadní strany skal a sloupů zdobila síť bílých žilek, jak se v prasklinách masivu zachytila jinovatka. Nic jiného nenarušovalo pochmurný nádech

inkoustově černých, větrem ošlehaných hradeb Helgrindu. V kamenném svahu nerostly žádné stromy ani keře, tráva nebo lišejníky, ani se na rozbitých římsách neodvážili uhnízdít orli. Věren svému jménu byl Helgrind místem temnoty a smrti; stál zahalený v ostrých, zubatých záhybech svých srázů a rozsedlin jako vyzáblý duch, jehož úkolem je sužovat zemi.

Eragon zapátral svou myslí a potvrdil si tak přítomnost dvou lidí, které objevil uvězněné uvnitř Helgrindu už předchozího dne, ale necítil otroky a znepokojilo ho, že stále nedokázal zaměřit ra'zaky ani lethrblaka. *Když nejsou tady, tak kde tedy?* uvažoval. Znovu hledal a pak si všiml něčeho, co mu prve uniklo: jediné květiny, hořce, kvetoucího ani ne padesát stop před nimi, v místě, kde by správně měla být tvrdá skála. *Od kud bere dostatek světla k životu?*

Safira na jeho otázku odpověděla tím, že se usadila na polorozpadlý výběžek několik stop napravo. Na okamžik přitom ztratila rovnováhu a musela roztáhnout křídla, aby se srovnala. Avšak místo aby se při tom otřela o masu Helgrindu, špička jejího pravého křídla se zanořila do skály a pak zase vyklouzla ven.

Safiro, vidělas to!

Ano.

Safira se předklonila a přistrčila špičku čumáku těsně ke strmé skále, zastavila se asi palec nebo dva před ní – jako by čekala, jestli nesklapne nějaká past – a pak pokračovala kupředu. Šupinu po šupině Safirina hlava vstupovala do Helgrindu, dokud Eragon neviděl už jen její krk, trup a křídla.

Je to iluze! zvolala Safira.

Pohnula mocnými svaly, slezla z výběžku a zbytek jejího těla následoval hlavu. Eragon se musel velice ovládat, aby si nezakryl tvář v zoufalé snaze chránit se před rychle se přibližující skalní stěnou.

Zakrátko se ocitli v široké, klenuté jeskyni zalité hřejivou září ranního slunce. Safiriny šupiny odrážely světlo a vrhaly na okolní kamenné stěny tisíce mihotavých modrých odlesků. Eragon se otočil a neviděl za nimi žádnou zeď, jenom ústí jeskyně a panoramatický výhled do krajiny za ním.

Ušklíbl se. Nikdy ho nenapadlo, že by Galbatorix mohl skrýt doupeť ra'zaků pomocí kouzla. *Pitomče! Příště musíš lépe uvažovat*, pomyslel si. Podceňování krále byla ta nejjistější cesta k tomu, aby je všechny pozabíjeli.

Roran zaklel a řekl: „Příště mě napřed varuj, než zase uděláš něco takového.“

Eragon se předklonil, začal si odepínat nohy ze sedla a přitom sledoval okolí, neustále ve střehu před číhajícím nebezpečím.

Otvor do jeskyně tvořil nepravidelný ovál, asi padesát stop vysoký a šedesát stop široký. Odtud se síň rozšiřovala na dvojnásobnou velikost a končila zhruba na dostřel luku hromadou tlustých kamenných desek, které byly bez ladu a skladu opřené jedna o druhou. Změť škrábanců, které hyzdily podlahu, byla důkazem, že odsud mnohokrát vzlétali lethrblaka, přistávali zde a jistě se zde i procházeli. Do jeskyně vedlo pět nízkých chodeb, připomínajících záhadné klíčové dírky, a dále spojovací tunel, dost velký na to, aby jím prošla i Safira. Eragon pečlivě prozkoumal chodby, ale byla v nich naprostá tma a zdálo se, že jsou prázdné, což si ověřil rychlými výpady své mysli. Z nitra Helgrindu se ozývalo nekonečné kapání vody a jakýsi zvláštní, přerývaný šelest, který naznačoval, že se ve tmě rychle pohybují neznámé bytosti. Kromě šelestů byl slyšet Safirin pravidelný dech, který zněl uvnitř prázdné místnosti velice hlasitě.

52

Nejvýraznější však byla směsice pachů, která jeskyni prostupovala. Převládala v ní vůně chladného kamene, ale pod ní Eragon rozeznal závan vlhkosti a plísní a něčeho ještě mnohem horšího: odporně nasládlý zápach rozkládajícího se masa.

Když Eragon rozeplnul posledních pár řemínků, přehodil pravou nohu Safíře přes hřbet, takže nyní seděl v sedle bokem, a připravoval se seskočit na zem. Roran na druhé straně sedla se chystal udělat to samé.

Než se však Eragon stačil pustit, zaujala ho mezi okolním šelestem drážďícím jeho sluch série současných klapnutí, jako by někdo zaklepal na skálu sadou kladívek. Vzápětí se zvuk opakoval.

On i Safira pohlédli směrem, odkud zvuk přicházel.

Ze spojovacího tunelu se v tu chvíli vyřítila obrovská, zrudná bytost. Oči měla černé, vypouklé a bez bělma. Asi sedm stop dlouhý zobák. Netopýří křídla. Trup s vlnícími se svaly byl holý, bez chlupů. Drápy jako železné bodce.

Safira se zapotácěla, když se pokusila lethrblaka vyhnout, ale marně. Nestvůra narazila do jejího pravého boku se silou a zuřivostí, která Eragonovi připomínala lavinu.

Co se přesně dělo dál, nevěděl, protože ho náraz vymrštil do vzduchu, aniž by v tom zmatku stačil dokončit myšlenku. Jeho nečekанý let skončil stejně nenadále, jako začal, když zády narazil do něčeho tvrdého a rovného, sesul se na podlahu a opět se praštil do hlavy.

Poslední náraz Eragonovi vyrazil dech. Ležel ohromený, schoulený na boku, lapal po dechu a snažil se znovu získat pocit kontroly nad svými nereagujícími údý.

Eragone! vykřikla Safira.

Obavy v jejím hlase ho vyburcovaly k akci jako nic jiného. Když se mu do rukou a nohou opět vrátil život, natáhl se a uchopil svou hůl, která dopadla vedle něj. Zarazil bodec na jejím konci do nedaleké praskliny a vytáhl se pomocí hole na nohy. Zakymácel se. Před očima mu tancovaly hvězdičky.

Všude kolem byl takový zmatek, že nevěděl, kam se podívat dřív.

Safira s lethrblaka se váleli po jeskyni, drápali, kousali a kopali do sebe takovou silou, že by klidně rozdrásali skálu pod sebou. Jejich souboj musel být nepředstavitelně hlučný, ale pro Eragona probíhal tiše: nic neslyšel. Přesto chodidly cítil otřesy, jak sebou obří tvorové mlátili ze strany na stranu, a hrozilo, že rozmáčknou každého, kdo se k nim přiblíží.

Ze Safiríných čelistí vyrazil proud modrého ohně a zalil levou stranu hlavy nestvůry žárem tak silným, že by roztavil ocel. Plameny se však stočily kolem lethrblaka, aniž by mu ublížily. Nestvůra se však nedala zastrašit, klovlá Safiru do krku a přinutila ji zastavit útok a začít se bránit.

V tu chvíli rychlostí šípu vyrazil ze spojovacího tunelu druhý lethrblaka, vrhnul se Safíře na slabiny, a když otevřel úzký zobák, vydal strašlivý, zničující vřískot, ze kterého se Eragonovi ježily chlupy a útroby se mu sevřely hrůzou. Zavrčel slabou bolestí, protože *tohle* slyšel.

Teď, když tu byli oba lethrblaka, zápach připomínal ten druh pronikavého puchu, jaký by vydával půltucet liber zkaženého masa vhozený do sudu splašků, který se nechal v létě týden odležet.

Eragon stiskl rty, protože se mu zvedl žaludek, a rychle přesunul svou pozornost jinam, aby se mu nedělalo špatně.

Pár kroků od něj ležel Roran, opřený o stěnu jeskyně, u níž přistál. Právě když na něj Eragon pohlédl, jeho bratranec zvedl paži, vytáhl se na všechny čtyři a pak vstal. Měl skelný pohled a vrávorál jako opilý.

V tu chvíli se z chodby za Roranem vynořili ra'zakové. V znetvořených rukou třímali dlouhé, světlé meče starodávného vzhledu. Na rozdíl od svých rodičů měli ra'zakové přibližně stejnou velikost a tvar jako lidé. Od hlavy k patě byla jejich těla chráněna krunýřem, ačkoli z něj bylo vidět jen málo, protože i v Helgrindu nosili svá černá roucha a pláště.

Blížili se s překvapivou mrštností, jejich pohyby byly prudké a trhavé jako pohyby hmyzu.

A přesto si Eragon uvědomoval, že prve nevyčítal ani je, ani lethrblaka. *Mohou být i oni iluze?* uvažoval. Ale ne, to je nesmysl; maso, po kterém se Safira sápara, bylo dostatečně opravdové. Napadlo ho ještě další vysvětlení: třeba je *nemožné* odhalit jejich přítomnost. Možná se ra'zakové dokáží skrývat před vědomím lidí, svých obětí, stejně jako se pavouci skrývají před muškami. Pokud by tomu tak bylo, pak by Eragon konečně chápal, proč byli ra'zakové tak úspěšní v pronásledování kouzelníků a Jezdců ve službách Galbatorixe, ačkoli sami neuměli kouzlit.

54

Zatraceně! Eragon by si raději ulevil jadrnějšími nadávkami, ale teď byl čas jednat, ne proklínat jejich smůlu. Brom tvrdil, že ra'zakové pro něj za denního světla nejsou žádný soupeř, což nejspíš byla pravda vzhledem k tomu, že Brom měl celá desetiletí na to, aby si proti nim vymyslel účinná kouzla. Eragon věděl, že pokud ra'zaky nějak nezaskočí a nezískají výhodu, budou se Safirou a Roranem rádi, když se jim vůbec podaří utéct se zdravou kůží, ale jen těžko budou moci pomýšlet na záchranu Katriny.

Eragon zvedl pravou ruku nad hlavu, vykřikl: „Brisingr!“ a mrštil proti ra'zakům ohnivou kouli. Uskočili a koule se rozprskla o kamennou podlahu, kde chvíli blikala a pak pohasla, až zmizela úplně. To kouzlo bylo pošetilé a dětinské a nemohlo způsobit žádnou vážnější škodu, pokud Galbatorix chránil ra'zaky stejně jako lethrblaka. Přesto Eragona tenhle útok nesmírně uspokojil. Také to rozptýlilo ra'zaky na dost dlouho, aby Eragon přeběhl k Roranovi a přitiskl se zády k jeho zádům.

„Zadrž je na chvíli,“ vykřikl a doufal, že ho Roran uslyší. Ať už ho slyšel, nebo ne, pochopil, co po něm Eragon chce, protože se zakryl štítem a pozvedl kladivo, připravený bojovat.

Množství síly obsažené v každém z úderů lethrblaka už spotřebovalo ochrany proti tělesnému nebezpečí, jimiž Eragon očaroval Safiru. Bez nich jí lethrblaka způsobili několik řad dlouhých, ale mělkých škrábaců na stehnech a podařilo se jim třikrát ji klovnout zobákem; tyhle ranky byly drobné, ale hluboké, a způsobovaly jí nesmírnou bolest.

Safira na oplátku rozpárala jednomu lethrblaka žebra a ukousla mu poslední tři stopy ocasu. Eragon žasl, když si všiml, že krev lethrblaka je kovově modrozelená, podobně jako měděná patina.

V tom okamžiku se oba lethrblaka odtrhli od Safiry, kroužili kolem ní a tu a tam udělali výpad, aby si ji udržovali od těla; mezitím vyčkávali, až se unaví, nebo až získají příležitost zabít ji klovnutím zobáku.

Safira byla lépe vybavená pro otevřený boj než lethrblaka – její šupiny byly tvrdší a pevnější než šedá kůže lethrblaka a zuby byly mnohem nebezpečnější při boji zblízka než jejich zobáky – ale navzdory tomu všemu měla stejně potřeby odrazet obě nestvůry najednou, zvláště když jí strop bránil skákat a létat kolem nebo jinak přechytračit nepřítele. Eragon se bál, že i kdyby zvítězila, lethrblaka ji zmrzačí dřívě, než je stačí zabít.

Rychle se nadechl a vypustil kouzlo, jež obsahovalo každou z dvanácti technik zabíjení, které ho naučil Oromis. Pečlivě formuloval zaklínadlo jako sled jednotlivých kroků, aby – kdyby mu to Galbatorixovy ochrany zhatily – mohl kdykoli přetrhnout proud kouzla. Jinak by kouzlo mohlo spotřebovávat jeho sílu tak dlouho, dokud by nezemřel.

Dobře, že učinil takové opatření. Jakmile vyslovil celé zaklínadlo, brzy poznal, že kouzlo nemá na lethrblaka žádný účinek, a zanechal útoku. Nečekal sice, že uspěje s tradičními slovy pro usmrcení, ale musel to zkusit pro případ – byť málo pravděpodobný –, že by byl Galbatorix při přípravě kouzel na ochranu lethrblaka a jejich potomků nepozorný nebo nedbalý.

Za zády se mu ozval Roranův výkřik: „Jaj!“ O vteřinu později o jeho štít zaduněl meč, následovaný zacinkáním kroužkového brnění, a zvonivý úder druhého meče, který se odrazil od Roranovy helmy.

Eragon si uvědomil, že už se mu zlepšuje sluch.

Ra'zakové útočili znovu a znovu, ale pokaždé se jejich zbraně odrazily od Roranova brnění, nebo o vlasek minuly jeho tvář a tělo, ať svými meči mávali seberychleji. Roran byl příliš pomalý, aby jim rány oplácel, ale na druhou stranu ho ra'zakové nedokázali zranit. Zlostně syčeli

a chrlili nekonečný proud urážek, které se zdály o to odpornější, jak tyhle nestvůry komolily jazyk svými tvrdými, klapajícími čelistmi.

Eragon se spokojeně usmál. Ulita z kouzel, kterými Rorana opředl, plnila svůj účel. Doufal, že neviditelná síť energie vydrží, dokud nenajde způsob, jak lethrblaka zastavit.

Kolem něj se všechno zatřásl a potemnělo, když oba lethrblaka současně zařvali. Na okamžik ho opustilo odhodlání a nedokázal se ani pohnout, potom se ale vzpamatoval a oklepal se jako pes, aby se zbavil jejich krutého vlivu. Ten zvuk mu ze všeho nejvíc připomínal bolestné vřískání dvou dětí.

Pak začal co nejrychleji, ale pečlivě odříkávat zaklínadlo ve starověkém jazyce. Každá z mnoha vět, které vyslovil, obsahovala možnost způsobit okamžitou smrt a každá smrt byla něčím jedinečná. Zatímco recitoval svůj narychlo připravený monolog, Safira dostala další ránu do levého boku. Na oplátku útočnickovi zranila křídlo, když mu drápy rozčíslna tenkou létací membránu na proužky. Na Eragonovu páteř se z Roranových zad přenášel nespočet těžkých úderů, jak ra'zakové blesku rychle a zuřivě sekali a bodali. Větší ze dvou ra'zaků se začal sunout kolem Rorana, aby zaútočil přímo na Eragona.

56

A pak, mezi zvuky nárazů oceli o ocel, oceli o dřevo a drápů o skálu, se náhle ozvalo zaskřípání meče, který proklouzl brněním, následované vlhkým křupnutím. Roran vykřikl a Eragon pocítil, jak se mu přes pravé lýtko rozstříkla krev.

Koutkem oka Eragon zahlédl, jak k němu přiskočila hrbatá postava a chystá se ho probodnout. Svět se v tom okamžiku smrštil na tento drobný, úzký bod; špička se třpytila jako úlomek křišťálu, každá rýha se v jasném ranním světle třpytila jako nitka rtuti.

Měl čas ještě na jedno kouzlo, než se pokusí zabránit ra'zakovi, aby mu zasunul meč mezi játra a ledviny. V zoufalství se tedy přestal snažit zranit lethrblaka přímo a místo toho vykřikl: „Garzla, letta!“

Bylo to nahrubo sestavené zaklínadlo, vyslovené ve spěchu a špatně zformulované, ale přesto zafungovalo. Cibulovité oči lethrblaka s roztrženým křídlem se proměnily ve dvě vypouklá zrcátka a Eragonovo kouzlo od nich odráželo světlo, které by jinak prošlo do zornic lethrblaka. Oslepená nestvůra se zapotácela a divoce mlátila kolem sebe v marné snaze zasáhnout Safiru.

Eragon úderem hlohové hole prudce odrazil ra'zakův meč stranou, když už byl necelý palec od jeho žeber. Ra'zak přistál před ním a povytáhl krk. Eragon jen tak tak ucuknul, když se z hlubin jeho kápě vynořil krátký, tlustý zobák a scvakl mu kousek od pravého oka. Tak nějak mimochodem si Eragon všiml, že ra'zakův jazyk je ostnatý, rudý a kroutí se jako had bez hlavy.

Eragon uchopil hůl blíže ke středu, vyrazil pažemi dopředu, zasáhl ra'zaka přes propadlý hrudník a odstrčil ho několik metrů od sebe. Ra'zak padl na ruce a na kolena. Eragon se otočil kolem Rorana, jehož levý bok byl už kluzký od krve, a odrazil meč druhého ra'zaka. Využil lsti: udeřil do ra'zakova ostří, a když ho chtěl ra'zak bodnout do krku, stočil druhou půlku hole přes jeho tělo a bodnutí odklonil. Pak učinil okamžitý výpad vpřed a udeřil ra'zaka dřevěným koncem hole do břicha.

Kdyby Eragon v tuhle chvíli držel Zar'roc, okamžitě by ra'zaka zabil. Ale takhle v něm jen něco zapraskalo a nestvůra se kutálela jeskyní aspoň deset metrů. Ra'zak se rychle znovu postavil a na hrbolaté skále zanechal skvrnu modré krve.

Potřebuji meč, pomyslel si Eragon.

Neochvějně se postavil oběma ra'zakům, kteří k němu opět zamířili; neměl jinou volbu než zůstat stát a bránit se jejich spojenému útoku, protože on byl to jediné, co stálo mezi těmi vránami se zahnutými drápy a Roranem. Začal si chystat totéž zaklínadlo, které se osvědčilo proti lethtblaka, ale než stačil vyslovit první slabiku, jeden ra'zak máchl mečem nahoru a druhý zase dolů.

Meče s tupým *bonk* odskočily od jeho hole. Nepoškrábaly ani jinak nepoškodily očarované dřevo.

Vlevo, vpravo, nahoru, dolů. Eragon nepřemýšlel; střídal výpady a obranu, jak si s ra'zaky vyměňoval údery v rychlém sledu. Hůl se dokonale hodila pro boj s několika protivníky, protože mohl útočit i bránit se oběma jejími konci a často současně. Tahle vlastnost mu teď dobře posloužila. Ztěžka oddechoval, rychle a krátce. Z čela mu kapal pot a stékal do očních koutků, potil se v podpaží i na zádech. Zrak mu clonil rudý opar bitvy, tepající podle stahů jeho srdce.

Nikdy se však necítil tak živý jako při boji.

Eragonova vlastní ochrana byla nedostatečná. Jelikož většinu péče věnoval Safiře a Roranovi, kouzla určená na jeho vlastní obranu brzy

selhala a menší ra'zak ho zranil na vnější straně levého kolena. Zranění sice neohrožovalo jeho život, ale přesto bylo vážné, protože na levé noze už nedokázal plnou vahou stát.

Eragon sevřel bodec hole, přehodil si ji jako palici a shora praštil jednoho ra'zaka do hlavy. Ra'zak se zhroutil, ale zda je mrtvý, nebo jen v bezvědomí, Eragon nedokázal říct. Přiblížil se k druhému ra'zakovi, zasypal jeho paže a ramena rychlými údery a nakonec mu nenadálým obratem vyrazil meč z ruky.

Než však Eragon stačil ra'zaka dorazit, oslepený lethrblaka s potrháním křídlem proletěl přes celou jeskyni a narazil do vzdálenější zdi takovou silou, až se ze stropu snesla sprška kamenných úlomků. Ten pohled a hluk byl tak neuvěřitelný, že sebou Eragon, Roran i ra'zakové instinktivně trhli a otočili se.

Za zmrzačeným lethrblaka, kterého právě nakopla, přiskákala Safira a zezadu se mu zakousla do šlachovitého krku. Lethrblaka sebou házel v posledním zoufalém pokusu se jí vytrhnout, ale pak dračice hodila hlavou ze strany na stranu a zlomila mu vaz. Z radosti nad krvavým úlovkem zaburácela divokým, vítězoslavným řevem, který se rozléhal celou jeskyní.

Zbýlý lethrblaka se bez zaváhání vrhl na Safiru, začal drápy pod její šupiny a stáhl ji k zemi. Jak spolu bojovali, váleli se k ústí jeskyně, na okamžik zavrávali a pak se dostali z dohledu. Byla to chytrá taktika, protože lethrblaka tak byl mimo Eragonův dosah a Jezdec mohl jen těžko zasáhnout kouzlem něco, co neviděl ani necítil.

Safiro! vykřikl Eragon.

Starej se o sebe. Tenhle mi neuteče.

Eragon se s leknutím prudce otočil, právě včas, aby zahlédl, jak oba ra'zakové mizí v hlubinách nejbližší chodby; menší podpíral toho většího. Eragon zavřel oči, zaměřil se na duše vězňů v Helgrindu, zamumlal větu ve starověkém jazyce a pak řekl Roranovi: „Uzavřel jsem Katriniinu celu, aby ji ra'zakové nemohli využít jako rukojmí. Dveře teď můžeš otevřít jenom ty, nebo já.“

„Dobře,“ utrousil Roran skrz zaťaté zuby. „A nemůžeš taky něco udělat s tímhle?“ Pohodil bradou k místu, které si tiskl pravou rukou. Krev mu protékala mezi prsty. Eragon prozkoumal ránu. Jakmile se jí dotkl, Roran bolestí ucuknul.

„Měls štěstí,“ konstatoval Eragon. „Meč se zastavil o žebro.“ Položil jednu ruku na ránu a druhou na dvanáct diamantů skrytých uvnitř pásu Belota Moudrého, který měl upevněný kolem beder, a vytáhl sílu nashromážděnou v drahokamech. „Waíse heill!“ Roranův bok se zavlnil, když kouzlo zacelilo kůži a znovu spojilo sval.

Pak si Eragon vyléčil svou vlastní tržnou ránu na levém koleni.

Když skončil, narovnal se a pohlédl směrem, kterým zmizela Safira. Jejich spojení se ztrácelo, jak pronásledovala lethrblaka k jezeru Leona. Toužil jí pomoci, ale věděl, že v tuto chvíli se o sebe bude muset postarat sama.

„Pospěš si,“ zvolal Roran. „Utíkají!“

„Máš pravdu.“

Eragon zvedl svou hůl, přešel k neosvícené chodbě a těkal pohledem z jednoho kamenitého výčnělku na druhý v obavě, že zpoza jednoho z nich vyskočí ra'zakové. Pohyboval se tiše a pomalu, aby se jeho kroky nerozléhaly klikatou chodbou. Když se náhodou dotkl skály, aby neztratil rovnováhu, zjistil, že je pokrytá slizem.

Jak se vzdalovali od hlavní jeskyně chodbou plnou zatáček a překvapivých zákrutů, zakrátko se ocitli ve tmě tak hluboké, že ani Eragon nic neviděl.

„Ty seš na tom možná jinak, ale já neumím bojovat ve tmě,“ zašeptal Roran.

„Pokud vykouzlím světlo, ra'zakové se k nám nepřiblíží – zvláště když teď znám kouzlo, které proti nim funguje. Prostě se schovají, dokud neodejdeme. A my je musíme zabít, dokud máme šanci.“

„Co mám tedy dělat? Spíš narazím do zdi a zlomím si nos, než abych našel ty dva brouky... Mohli by se proplížit kolem nás a bodnout nás do zad.“

„Pst... Přidržuj se mého opasku a buď připravený se skrčit.“

Eragon sice nic neviděl, ale stále slyšel, cítil a hmatal a tyhle smysly měl natolik vyvinuté, že si mohl udělat celkem dobrou představu o tom, co se v okolí vyskytuje. Největší nebezpečí spočívalo v tom, že by ra'zakové mohli zaútočit z dálky třeba šípem, ale věřil, že má dostatečně pohotovostní reakce na to, aby Rorana i sebe ochránil před blížící se střelou.

Eragona na kůži zašimral proud vzduchu, pak se zastavil a změnil směr. Toto proudění střídavě sílilo i sláblo v nepravidelných interva-

lech, takže vytvářelo neviditelné víry, jež se o něj otíraly jako proudy rozvířené vody.

On i Roran hlasitě a přerývaně oddechovali, ale ozývalo se ještě něco, podivná směsice zvuků, které se šířily chodbou. Přes jejich nádechy a výdechy Eragon zaslechl *clink, clink, klap* kamene padajícího někde ve spleti rozvětvených chodeb a pravidelné *dong... dong... dong* kapek sražené vlhkosti bubnujících na hladinu podzemní kaluže. Také slyšel, jak podrážkami bot drtí drobný štěrk. Někde daleko před nimi se ozvalo dlouhé, děsivé záupnění.

Žádný z pachů však nebyl nový: jen pot, krev, vlhko a plísň.

Krůček za krůčkem, s Eragonem v čele, se nořili dál do nitra Helgrindu. Chodba se svažovala dolů a často se větvila nebo zahýbala, takže Eragon by už byl dávno zabloudil, kdyby nedokázal využívat Katrininu mysl jako orientační bod. V několika místech byly hrbolaté chodby nízké a velmi stísněné. Když jednou Eragon narazil hlavou do stropu, pocítil prudký nápor klaustrofobie.

Jsem zpátky, oznámila Safira, právě když Eragon vystoupil na kostrbatý schod vysekaný do skály. Zastavil se. Unikla tedy dalším zraněním, ulevilo se mu.

A lethrblaka?

Plave břichem vzhůru v jezeře Leona. Bojím se ale, že nějací rybáři viděli náš souboj. Když jsem je zahlédla naposled, veslovali k Dras-Leoně.

Dobrá, to se nedá nic dělat. Porozhlédni se v tom tunelu, ze kterého vylezli lethrblaka. A měj se na pozoru před ra'zaký. Možná se pokusí kolem nás proklouznout a utéct z Helgrindu vchodem, který jsme použili my.

Pravděpodobně mají útočiště někde dole.

Nejspíš, ale nemyslím, že poběží zrovna tam.

Po tom, co jim připadalo jako hodinové vězení v temnotě – ačkoli Eragon věděl, že cesta nemohla trvat déle než deset nebo patnáct minut – a když sestoupali víc než sto stop Helgrindem, Eragon zastavil na skalní plošině. V duchu předal své myšlenky Roranovi: *Katrinina cela je asi padesát stop před námi, vpravo.*

Nemůžeme riskovat, že ji pustíme ven dřív, než budou ra'zakové mrtví nebo aspoň pryč.

A co když se nám neukážou, dokud celu neotevřeme? Z nějakého důvodu je necítím. Mohli by se tu přede mnou skrývat do soudného dne. Takže budeme

čekat kdovíjak dlouho, nebo osvobodíme Katrinu teď, dokud ještě máme šanci? Mohu ji opřít nějakými kouzly, která by ji měla ochránit od většiny útoků.

Roran se na okamžik odmlčel. *Osvobodíme ji hned.*

Znovu se po hmatu vydali kupředu nízkou chodbou s drsným, neopracovaným podkladem. Eragon se většinu času soustředil na to, aby měl pevnou půdu pod nohama a neztratil rovnováhu, takže mu málem uniklo zašustění látky klouzající po látce a pak tlumené *drmk*, které se ozvalo z dálky někde napravo.

Hbitě uskočil ke zdi a zatlačil Rorana za sebe. V tu chvíli mu něco prosvištělo těsně kolem pravé tváře, až mu to vyrylo drážku do masa. Tenký škrábanec štípal, jako by ho měl spálený.

„Kveykva!“ vykřikl Eragon.

V chodbě se rozzářilo červené světlo, jasné jako polední slunce. Nemělo žádný zdroj, a tudíž osvětlovalo každý povrch rovnoměrně, nevytvářely se žádné stíny, takže všechno mělo nezvykle plochý vzhled.

Náhle záře Eragona oslnila, ale mnohem víc zasáhla osamělého ra'zaka před ním: netvor upustil luk, zakryl si tvář v kápi a pronikavě vykřikl. Podobný vráskot Eragonovi napověděl, že druhý ra'zak je za nimi.

Rorane!

Eragon se otočil právě včas, aby viděl, jak se Roran vrhnul na druhého ra'zaka s vysoko zdviženým kladivem. Zmatená přišera klopýtala dozadu, ale byla příliš pomalá. Kladivo dopadlo. „Za mého otce!“ vykřikl Roran. Udeřil znovu. „Za náš domov!“ Ra'zak už byl mrtvý, ale Roran znovu pozvedl kladivo. „Za Carvahall!“ Jeho poslední úder roztržtil ra'zakův krunýř jako slupku suché dýně. V nelítostné rudé záři se zdála být rostoucí kaluž krve červená.

Eragon roztočil hůl, aby odrazil šíp nebo meč, který každým okamžikem očekával, a obrátil se čelem ke zbylému ra'zakovi. Chodba před nimi byla prázdná. Zaklel.

Přešel ke zkroucené postavě na podlaze. Zvedl hůl až za hlavu a se zvučným zaduněním udeřil do trupu mrtvého ra'zaka.

„Na tohle jsem tak dlouho čekal,“ vydechl Eragon.

„I já.“

Podívali se s Roranem na sebe.

„Aauu!“ vykřikl náhle Eragon a chytil se za tvář, protože bolest zesílila.

„Šumí to!“ zvolal Roran. „Dělej něco!“

Ra'zakové museli namočit hrot štípu do seitrového oleje, napadlo Eragona. Vzpomněl si na svůj výcvik, vyčistil si ránu a okolní tkáň zaříkadlem a pak vyléčil rýhu na tváři. Několikrát otevřel a zavřel ústa, aby se ujistil, že mu svaly správně fungují. S pochmurným úsměvem poznamenal: „Představ si, v jakém stavu bychom teď byli bez kouzel.“

„Bez kouzel bychom se nemuseli bát Galbatorixe.“

Bavit se můžete později, napomenula je Safira. Jakmile však ti rybáři dorazí do Dras-Leony, král se nejspíš doslechne o našich činech od jednoho ze svých kouzelníků ve městě, a přece nechceme, aby Galbatorix nazíral Helgrind, dokud jsme ještě tady.

Ano, ano, souhlasil Eragon. Uhasil všudypřítomnou červenou záři slovy: „Brisingr raudhr,“ a vytvořil podobné červené světlo stejně jako předchozí noci s tím rozdílem, že tohle zůstávalo zakotvené šest palců od stropu, místo aby ho následovalo, kamkoli se pohnul.

Když měl teď možnost lépe se porozhlédnout, uviděl asi dvacet okovaných dveří, nacházejících se někde jen po jedné, jindy po obou stranách kamenné chodby. Ukázal a řekl: „Deváté vpravo. Jdi pro ni. Já prohlédnu ostatní cely. Ra'zakové v nich možná nechali něco zajímavého.“

Roran přikývl. Dřep si a prohledal tělo u jejich nohou, žádné klíče však nenašel. Pokrčil rameny. „Tak to tedy provedu hrubou silou.“ Rychle doběhl k těm správným dveřím, odhodil štít a začal kladivem pracovat na pantech. Po každé ráně bylo slyšet děsivé zapraskání.

Eragon mu nenabídl pomoc. Jeho bratranec by o ni nyní stejně nestál a kromě toho tu bylo ještě něco, co Eragon musel udělat. Šel k první cele, zašeptal tři slova, a když zámek s cvaknutím povolil, odsunul dveře. V malé místnosti spatřil jen černý řetěz a hromadu hnjících kostí. Nic víc než tyhle smutné pozůstatky stejně nečekal; už věděl, kde je osoba, kterou hledá, ale dál hrál divadélko, aby nevzbudil Roranovo podezření.

Pod dotekem Eragonových prstů se otevřely a zavřely další dvojce dveře. Když se však rozlétlý dveře čtvrté cely a vpustily dovnitř pohyblivý jas kouzelného světla, odhalily muže, kterého si tu Eragon rozhodně nepřál najít: Slouna.

NESHODY

Řezník seděl zhroucený u levé zdi a obě ruce měl připevněné k železnému kruhu nad hlavou. Potrhané šaty stěží zakrývaly bledé, vyhublé tělo; pod průsvitnou pokožkou mu ostře vystupovaly kosti. Modré žíly měl také vystouplé. Na zápěstích, kde ho okovy dřely, se mu udělaly boláky. Z vředů vytékala směsice čiré tekutiny a krve. Zbytky jeho vlasů zešedly nebo zbělely a visely mu ve zplihlých, mastných pramenech přes poťobanou tvář.

Vyburcovaný údery Roranova kladiva zvedl bradu ke světlu a rozechvělým hlasem se zeptal: „Kdo je to? Kdo je tam?“ Vlasy se mu rozdělily, sklouzly dozadu a odkryly oční důlky, které se propadaly hluboko do jeho lebky. Místo víček teď měl jenom pár zbytků otrhané kůže visících přes prázdné dutiny pod nimi. Oblast kolem nich byla pohmožděná a pokrytá strupy.

Eragon si zděšeně uvědomil, že ra'zakové Slounovi vyklovali oči.

Nedokázal se rozhodnout, co udělat dál. Řezník přece prozradil ra'zakům, že Eragon našel Safířino vejce. A co víc, Sloun zavraždil hlídače Byrdu a zradil celý Carvahall Království. Kdyby Slouna přivedl mezi ostatní vesničany, nepochybně by ho shledali vinným a odsoudili by ho k smrti oběšením.

Eragonovi připadalo správné, že by měl řezník za své zločiny zemřít. V tomto ohledu nejistotou netrpěl. Jeho nerozhodnost pramenila spíš z toho, že Roran miluje Katrinu a Katrina, ať už Sloun udělal cokoli, určitě ke svému otci stále chová jisté city. Sledovat rozhodčího soudce, jak veřejně odsoudí Slounovy činy a nechá ho pověsit, by pro ni vůbec nebylo lehké, a tudíž ani pro Rorana. Takové utrpení by dokonce moh-

lo mezi nimi vést k takovým rozporům, kvůli nimž by možná zrušili své zasnoubení. Tak či onak, Eragon byl přesvědčený, že kdyby se vrátili se Slounem, vyvolalo by to neshody mezi ním, Roranem, Katrinou a ostatními vesničany a mohlo by to zplodit mnoho nesvárů, které by je rozptylovaly v boji proti Království.

Nejjednodušší řešení, napadlo Eragona, by bylo rovnou ho zabít a říct jim, že jsem ho v cele našel už mrtvého... Rty se mu třásly a užuž měl na jazyku jedno ze smrtících slůvek.

„Co chcete?“ zeptal se Sloun. Otočil hlavou ze strany na stranu, aby lépe slyšel. „Už jsem vám řekl všechno, co vím!“

Eragon proklel sám sebe za své váhání. O Slounově vině nebylo pochyb; byl to vrah a zrádce. Kterýkoli zákonodárce by ho odsoudil k trestu smrti.

Avšak nehledě na tyto argumenty se tu před Eragonem choulil muž, kterého znal celý život. Řezník byl možná opovrženíhodný člověk, ale hojnost vzpomínek a zážitků, jež s ním Eragon sdílel, s sebou nesla pocit důvěrnosti, která trápila Eragonovo svědomí. Zabít Slouna by bylo jako zvednout ruku proti Horstovi nebo Loringovi nebo kterémukoli ze starších mužů z Carvahallu.

Eragon se přesto znovu připravil vyslovit osudná slova.

Pak se mu zčistajasna v mysli vynořil obraz: *Otrokář Torkenbrand, kterého s Murtaghem potkali při útěku k Vardenům, klečí na prašné zemi a Murtagh k němu přikročí a setne mu hlavu.* Eragon si pamatoval, jak proti Murtaghovu skutku protestoval a jak ho to trápilo ještě několik následujících dní.

Copak jsem se tolik změnil, ptal se sám sebe, že bych teď mohl udělat něco takového? Jak pravil Roran, zabil jsem, ale jenom v zápalu boje... nikdy ne takhle.

Ohlédl se přes rameno právě ve chvíli, kdy Roran zlomil poslední pant od Katrininy cely. Roran upustil kladivo a chystal se vyrazit dveře, pak si to ale rozmyslel a pokusil se je vytáhnout z rámu. Dveře se zvedly o pár milimetrů, zastavily se a třásly se mu v ruce. „Pojď mi s tím pomoci!“ vykřikl. „Nechci, aby na ni spadly.“

Eragon pohlédl zpátky na zoufalého řezníka. Nebyl čas na nesmyslné úvahy. Musel se rozhodnout. Tak nebo tak, musel rozhodnout...

„Eragone!“

Nevím, co je správné, uvědomil si Eragon. Jeho vlastní nejistota mu dávala tušit, že by bylo špatné zabít Slouna nebo ho předat Vardenům. Neměl však žádnou představu o tom, co by měl tedy udělat, ledaže by přišel na nějakou třetí cestu, která by nebyla tak očividná a násilná.

Eragon zvedl ruku, jako by řezníkovi žehnal, a zašeptal: „Slytha.“ Slounovy okovy zarachotily, jak jeho tělo bezvládně kleslo a on upadl do hlubokého spánku. Jakmile si byl Eragon jistý, že kouzlo zabralo, zase zavřel a zamkl dveře cely a obnovil kolem nich svoje ochrany.

Co máš za lubem, Eragone? zeptala se Safira.

Počkej, až zase budeme spolu. Pak ti to vysvětlím.

Vysvětlíš co? Nemáš přece žádný plán.

Dej mi vteřinku a budu ho mít.

„Co tam bylo?“ zeptal se Roran, když Eragon zaujal místo naproti němu.

„Sloun.“ Eragon si lépe chytil dveře, které visely mezi nimi. „Je mrtvý.“

Roran vykulil oči. „Cože?“

„Asi mu zlomili vaz.“

Na okamžik se Eragon bál, že mu možná Roran nebude věřit. Pak si však jeho bratranec odfrkl a řekl: „Tak je to, myslím, lepší. Můžeme? Jedna, dva, tři...“

Společně vytáhli těžké dveře z veřejí a odhodili je stranou. Kamenou chodbou se rozlehlo několik ran, jak dopadaly na zem. Roran se okamžitě vrátil do cely, která byla osvětlená jedinou voskovou svící. Eragon ho následoval.

Katrina se krčila na vzdálenějším konci železného lůžka. „Nechte mě být, vy bezzubí bastardi! Ne...“ Zarazila se a úplně oněměla, když Roran pokročil vpřed. Měla tvář bledou z nedostatku slunce a pokrytou špínou, ale přesto v té chvíli její obličej vyzářoval takový údiv a něžnou lásku, že si Eragon pomyslel, že zřídka kdy viděl někoho tak krásného.

Aniž by spustila z Rorana oči, vstala a roztřesenou rukou se dotkla jeho tváře.

„Tys přišel.“

„Přišel.“

Roran vydal šťastný vzlyk, objal ji a přitáhl si ji k sobě. Na okamžik spočinuli v objetí.